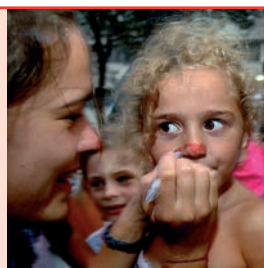

► **Entrevista a Marco Arana**
Roda el món // Pàgina 18
 Marco Arana, president de l'ONG peruana GRUFIDES, ha vingut a Catalunya per denunciar les activitats extractives que assolen el seu país. Denúncies que ja li han costat amenaces de mort.

► **La volta al 'cole'**
Què es cou // Pàgina 22
 Mentre la primera quinzena de setembre els mitjans parlen de llàgrimes i compres escolars, hi ha famílies preocupades pel tipus de pedagogia. Qüestionen el model d'educació convencional.

► **Aprentent a transformar**
Expressions // Pàgina 24
 Recursos d'Animació Intercultural, al barri barceloní del Casc Antic, ha fet el curs *Creativitat com a eina d'intervenció* per formar joves en mètodes artístics de transformació social.

setmanari de comunicació **directa**

núm. 63 // 26 de setembre de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Persecució massiva a tothom que cremi imatges dels reis

» Així està el pati // Pàgina 13

L'AUDIÈNCIA NACIONAL VOL IMPUTAR LES 50 PERSONES QUE VAN CREMAR RETRATS

» Així està el pati // Pàgina 12

Un mur fictici per 'fer-se la foto'

La tuneladora de la línia 9 va ensorrar un mur construït expressament perquè Joaquim Nadal i Jordi Hereu es fessin la foto oficial

Arxiu Directa

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

“L'estat d'Israel busca mostrar-se a si mateix com la víctima del conflicte”

La DIRECTA US ofereix una entrevista en exclusiva amb Mustafà Barghout, dirigent de la Iniciativa Nacio-

nal Palestina que va quedar en segon lloc a les últimes eleccions presidencials de l'Autoritat Nacional Palestina.

Barghouti, que va ser portaveu del govern d'unitat nacional palestí i ministre d'Informació i Comunica-

cions, explica com veu l'actual situació de Palestina i les possibles vies de sortida del conflicte.

» Així està el pati // Pàgina 16

Entrevista amb “V de Vivienda”

El govern espanyol va anunciar la darrera setmana unes ajudes econòmiques al lloguer per a joves de fins a 30 anys. La flamant ministra d'Habitatge, Carme Chacón, va vendre aquesta mesura com un pas important. Tanmateix, hi ha qui veu en aquest anunci una actitud merament electoralista que, a més, parteix d'un enfocament esbiaixat per afrontar aquest problema.

» Així està el pati // Pàgina 11

Medi Ambient i Habitatge volen desallotjar el CSO La Forestal

El Centre Social Okupat La Forestal pot ser desallotjat. Així els ho ha comunicat el Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya, propietaris de l'antiga casa forestal del poble d'Escòs, al Pallars Sobirà. Ara fa un any, aquest departament ja havia mostrat les seves intencions, però en aquell moment no va aclarir la titularitat de la casa. Després d'un any i mig, a l'espai s'ha creat un centre social, amb un forn de pa, un hort, espai per a diferents animals i també serveix de vivenda per a diverses persones.

Editorial

Desterrar el terme 'terrorisme'

El 27 de setembre farà 32 anys de l'execució del militant d'ETA Jon Pare-des 'Txiki', afusellat a Cerdanyola del Vallès. Per al règim feixista que va assassinar-lo, Txiki era un terrorista. En canvi, per tots aquells qui van plorar la seva mort i encara avui el reivindiquen, va ser un heroi. Més encara: un símbol de la lluita per les llibertats. Casos com aquest revelen el profund component polític de la paraula terrorisme, un mot que la majoria de mitjans de comunicació usen sense plantejar-se mai un debat profund sobre les seves connotacions. Que a l'Estat espanyol aquest terme s'emprí amb lleugeresa, però, no vol dir que arreu del món es faci així: el llibre d'estil de la BBC, per exemple, recomana no utilitzar-lo per no simplificar els conflictes i oferir un punt de vista més neutral. El mateix criteri segueixen France 3, o diaris com *Le Monde*, *La Repubblica* i *The Guardian*. També ho indica així el llibre d'estil d'aquest setmanari. Aquesta reflexió ve a tomb de l'informe emès pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) sobre el documental *Terra Lliure. Punt final*, dirigit pel periodista David Bassa i emès pel 33 el passat 14 d'abril.

El CAC critica el documental precisament perquè no usa aquest terme per referir-se a l'organització armada catalana. Un anàlisi que respon més a criteris polítics que no pas periodístics, i que desvirtua la funció original de la institució, que ha de ser la de vetllar per la defensa de la llibertat d'expressió i d'informació, del pluralisme i de la neutralitat i l'honestat informativa. El terme terrorisme és un tòpic més del llenguatge de propaganda, al servei dels interessos dels poderosos. El seu ús no ens ajuda a comprendre la complexitat dels conflictes armats i, per tant, en dificulta també la seva posterior resolució. És imperiós desterrar aquest mot de diaris, ràdios i televisions. No en benefici dels suposats terroristes, sinó per garantir una informació lliure, plural i crítica.

Pensem, doncs existim

Les almoines del Govern

✉ Jordi Borràs
/directa@setmanaridirecta.info/

S'acosten eleccions al país veí i el vent de ponent ja fa arribar la fortor de bipartidisme. Ja tenim portades de diaris i debats televisius durant quatre mesos, mentre les promeses del govern arriben anunciades amb bombo i plateret.

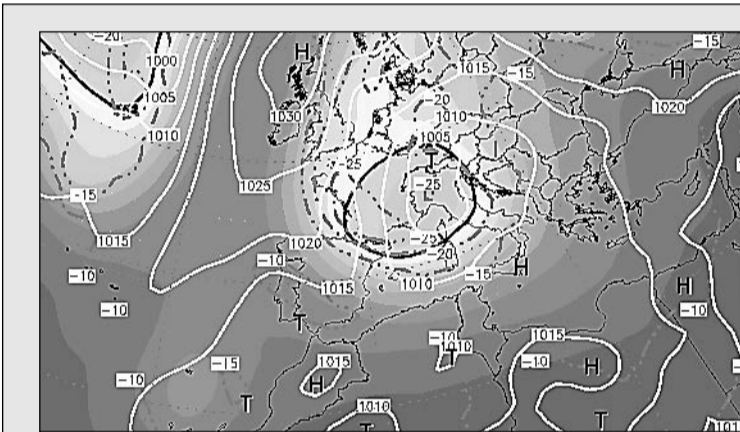
Resulta que la Ministra Chacón ha comunicat que molt amablement els joves rebrem l'almoina del govern per poder independitzar-nos i llogar un piset per construir el nostre futur. Són 210 euros al mes durant quatre anys sense llegir la lletra petita... I jo em pregunto, així es soluciona el greu problema de l'accés a l'habitatge pel jovent? Em sembla que

la resposta no cal ni que la digui, ja que no només de tapar forats viu l'home. El que em sorprèn és que molta gent en tindrà prou amb aquest argument per votar socialista. I no es preguntaran què més farà el Govern Espanyol per solucionar el tema de l'habitatge. No es qüestionaran que potser seria millor apujar els sous mínims per llei i per dret, un dels més baixos de la Unió Europea.

Amb la caritat ja en tindran prou per intentar tornar a validar un govern que va pujar al poder -no ho oblidem- gràcies a les bombes de l'onze de març de 2004. I tornaran els discursos estèrils del mal menor, del govern d'esquerres i de la progressia enllaunada mentre un exèrcit d'homes

amb ulleres de pasta i una rosa al puny es contempen el melic i es tapen les orelles i els ulls. I jo, que cada dia n'estic més fart, de la mala llet d'alguns i de la ingenuïtat dels altres.

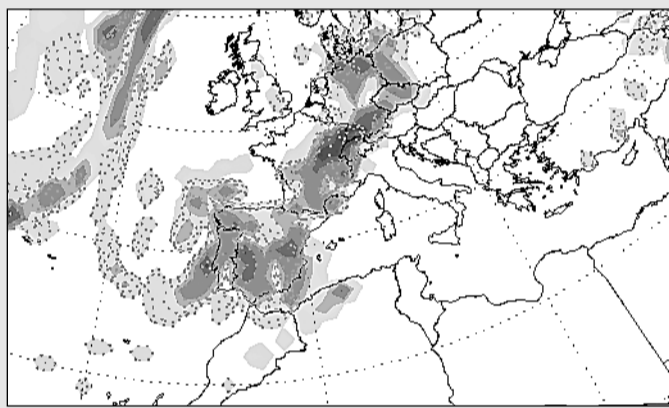
Però tornarà a guanyar, l'un o l'altre i, nosaltres, seguirem vivint esclaus en un estat que no ens pertoca i en una "city" aparador que es proclama la més guapa i oberta d'Europa, mentre els seus joves han d'emigrar de la ciutat que els ha vist néixer, sobrevivint amb uns sous miserables, malvivint de lloguer (amb sort) i sense un futur esperançador. I mentrestant, els més afortunats dels nostres avis, els grans oblidats, moriran en geriàtrics, o es podriran poc a poc entre les rates, la soledat i el menjar caducat que recullen del mercat. ☹

Durant la matinada de dijous 27 una forta entrada de vent del nord farà baixa el termòmetre

Ja arriba la tardor

Aquesta setmana si que nota-rem un fort descens dels termòmetres. Entre dijous i divendres els jersers de màniga llarga seran imprescindibles de nit i a matinada. Les comarques del Pirineu patiran les primeres glaçades de la temporada i la neu podrà arribar als 1.300 metres a la Vall d'Aran i Andorra. El cap de setmana remuntarà la temperatura i dimarts vinent s'aproparan tempestes des de Portugal.

Una àrea de tempestes fortes afectarà tota la península la matinada del 2 d'octubre

Com s'ha fet?

Aquesta setmana hem anat bastant al límit de les nostres possibilitats. És curiós. Tot i que la gràfica de puntualitat i funcionament dels tancaments sempre va cap amunt, millorant, hi ha vegades que, sense cap explicació lògica (més aviat per una sèrie de casualitats que coincideixen per caprici), es produeix un desastre, la gràfica cau en picat i tenim un tancament de bogeria. Aquesta ha sigut una de setmanes fatals. La setmana passada, a aquestes hores, deu minuts abans de les 9 del vespre, ja estaven gairebé totes les pàgines enviades a la rotativa. Aquesta setmana, a aquesta hora, tot just comencem a introduir les correccions que el nostre estimat editor fa sobre les pàgines ja maquetades. Bé, això va com va. Segur que la propera serà millor... *In DIRECTA we trust!*

Fe d'errades:

A la secció d'Expressions del número passat, al reportatge de la Desena Marxa dels Maquis, les fotos de la fitxa policial no eren d'en Marçal Massana, sinó d'en Josep Lluís Facerias.

El racó il·lustrat

Sr. Plastiko

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *

Impressions: Laia Alsina i Mariona

Ortiz * Així està el pati: Jesús

Rodríguez i Pau Cortina * Roda el

món: Guillem Sánchez *

Observatori dels mitjans: Enric

Borràs i Abelló * Què es cou:

Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà

i Estel Barbé Serra *

La graella: Xavi Camós *

La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA

Edu Bayer, Arnau Bach i Albert

Garcia

CORRECCIÓ

Laia Bragulat, Carles Biosca,

Òscar Canudas i Laura Ruiz

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigo

ADMINISTRACIÓ

Miquel Correa

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il.lustracio@setmanaridirecta.info

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 25

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

☉ **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

Ⓞ **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitat comercials.

Ⓝ **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta

a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» Mentre que Israel i els Estats Units escenifiquen un acostament subtil amb Mahmoud Abbas, creix l'aïllament internacional de Gaza. Israel augmenta la pressió contra Hamas a Gaza amb mesures com els talls del subministrament elèctric i l'aigua potable que, de fet, afecten sobretot a la població civil. Mentrestant, es preparen les conferències del novembre en què els Estats Units diuen que volen arribar a una sortida pacífica del conflicte entre Israel i Palestina, però res no fa pensar que es pugui assolir una solució viable_

PALESTINA // LES CONVERSES DE PAU PROPOSADA PELS ESTATS UNITS

Negociar sense cartes a la màniga

Mahmoud Abbas afronta el novembre amb Hamas il·legalitzat i aïllat a Gaza

Enric Borràs Abelló
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Israel, els Estats Units, la Unió Europea i fins i tot el president de l'Autoritat Nacional Palestina, Mahmoud Abbas, no amaguen la intenció d'aïllar Hamas i el seu dirigent a Gaza, Ismail Hania. Ningú no preveu que Hamas participi a la conferència de pau proposada pels Estats Units i prevista per al novembre; mentre Abbas dóna la mà a Condoleezza Rice davant les càmeres de televisió, Israel i els Estats Units declaren que la franja de Gaza és una entitat hostil. La veritat és que Hamas, des que es va endur la majoria dels escons a les eleccions legislatives de 2006, es va convertir en un problema incòmode.

Havia guanyat les eleccions democràticament –ningú no ho va discutir– però per Israel i la majoria de països occidentals era considerat com una organització terrorista. Ni tan sols el govern d'unitat nacional amb Al-Fatah i els altres partits palestins va servir per evitar l'aïllament internacional de l'Autoritat Nacional Palestina i l'embargament econòmic. Per això, el previsible ensorrament del govern d'unitat va ser un alleujament per a Israel, els Estats Units i la Unió Europea. Ara ja no cal castigar tots els palestins: n'hi ha uns amb qui es pot parlar, liderats per Mahmoud Abbas a Cisjordània; i uns altres terroristes, que han pres el control de Gaza.

Els talls de llum i d'electricitat a Gaza que Israel ha anunciat violen les convencions de Ginebra

► Lluites entre palestins

Tot i això, l'enclaustrament de Hamas a Gaza, tampoc afavoreix l'organització islàmica, que manté el seu propi president, Ismail Hania, i un govern que controla la franja sense gaires miraments. Mentre Al-Fatah assegura que s'han empresonat centenars de militants del seu partit a Gaza, Hamas diu que només s'han tancat aquells qui havien comès algun delictes, incloent-hi els corruptes.

Sigui com sigui, Al-Fatah no s'ha quedat enrere i ara Hamas és una organització il·legal, també a Cisjordània. Fora de Gaza, Hamas ha tornat a la clandestinitat. A tot

Soldats de l'Autoritat Nacional Palestina protegint el que queda de l'edifici del govern a Nablus, destruït el 2002

Enric Borràs

això, cal sumar-hi el descrèdit de Hamas entre alguns dels qui els van votar a causa, en bona part, de les lluites que van haver d'afrontar els militants de Hamas per tal d'assumir el control de Gaza. Que els militants dels partits palestins es matin entre si pel poder no és un fet gaire ben vist per la població.

► El càstig de Gaza

Mentrestant, però, Abbas s'ha pogut desfer del seu rival polític més important i fins i tot l'ha il·legalitzat. Així, i encara més després del llançament des de Gaza del coet Qassam que va ferir una setantena de soldats israelians, tothom s'esperava una intervenció militar israeliana a la franja de Gaza. En la situació actual, Israel hauria rebut el vist-i-plau dels Estats Units i de la Unió Europea si hagués entrat a Gaza per la força. Fins i tot és probable que Mahmoud Abbas ho hagués justificat o hagués evitat protestar massa. Però, amb el fracàs de la guerra del Líban encara present, Ehud Olmert ha optat per una altra estratègia que, una vegada més, castigarà la població civil.

De fet, els talls de llum i d'electricitat a Gaza que el president israelià ha anunciat com a mesura de pressió cap a Hamas fins i tot violen les convencions de Ginebra.

► Descrèdit de l'Autoritat Nacional Palestina

La pèrdua de credibilitat per part de la població palestina no només afecta Hamas. Però, aquesta vegada, Al-Fatah –que d'una altra banda és vista per molts com una organització corrupta– ha sabut situar-se com a víctima de la situació. Potser qui n'ha sortit més perjudicada és l'Autoritat Nacional Palestina, una entitat que cada vegada més palestins veuen menys útil. Ja n'hi ha molts que consideren que l'Autoritat Nacional Palestina no serveix de res, que els partits es barallen per controlar-la i que obliga els palestins a complir els acords internacionals sense que els israelians ho hagin de fer.

Creuen que caldria prescindir-ne i tornar a un moviment d'alliberament nacional unit, com en temps de l'OLP. Molts palestins han deixat de creure en l'única administració que tenen: no disposa de prou poder, és massa dèbil per negociar i afavoreix la divisió. Reclamen un govern amb totes les competències o lluitar per tal d'aconseguir-lo, no quedar-se a mitges.

► Incapaç d'imposar ordre

A Cisjordània, per exemple, ningú no segueix cap mena de normativa de trànsit i molts dels cotxes que

circulen són robats. Hebron, una de les principals ciutats del país, té 650.000 habitants però encara funciona segons les lleis tribals i els greuges se solucionen entre les famílies. Les forces d'ordre de l'Autoritat Nacional Palestina no hi pinten res. Qui els hauria de fer cas, diuen els palestins, si quan els soldats israelians entren a Nablus, per exemple, els soldats de l'administració palestina se'n van dels carrers i els deixen via lliure? Però és que no poden fer una altra cosa: no tenen prou força.

A la ciutat de Nablus, un altre dels centres econòmics del país, l'exèrcit israelià hi entra dues o tres nits cada setmana. Hi busquen militants armats palestins, però desapareixen sense gaires miraments i tothom es tanca a casa a partir de les dotze. La ciutat encara no s'ha recuperat de les incursions israelianes de 2002 i les parets són plenes de cartells de màrtirs, de militants palestins morts a trets per l'exèrcit israelià. De fet, el centre de la ciutat és ple de blocs de pedra situats per dificultar l'avanç dels vehicles israelians. Ningú no confia en la protecció dels soldats de l'Autoritat Nacional Palestina.

► Expectatives per al novembre

Mahmoud Abbas espera reforçar la credibilitat d'Al-Fatah i de l'Au-

toritat Nacional Palestina amb la conferència de pau proposada pels EUA el novembre. Necessiten que Israel accepti la creació d'un Estat palestí amb unes fronteres semblants a les de 1967 i que incloguin Jerusalem est com a capital. Però Abbas no pot oblidar la majoria de la població palestina, els refugiats que viuen fora del país, i tot que és gairebé impossible que Israel els permeti exercir el dret de tornar a les seves cases, Abbas necessita aconseguir per ells, com a mínim, alguna mena de compensació econòmica.

Tot i aquestes expectatives, el govern israelià tindria un problema greu si intentés fer fora els colons de Cisjordània. Si hi van anar, va ser perquè el govern israelià ho va afavorir: els va donar cases i privilegis que, per la seva posició social, no haurien pogut comprar mai fora dels territoris ocupats. Si ara els intenta fer fora, les manifestacions que van haver-hi a Gaza quan es van enderrocar les colònies no seran res comparades amb el que pot passar. Però, alhora, mantenir-les faria inviable un possible Estat palestí. És força difícil, doncs, esperar una sortida de la situació actual amb les converses previstes d'aquí a dos mesos. ◉

» A Cisjordània hi ha 700 quilòmetres de carreteres d'ús exclusiu per als jueus. Com que estan protegides per tanques a banda i banda i els palestins hi tenen vetat l'accés, també funcionen com a barreres internes que permeten la parcel·lació de Cisjordània en diferents guetos_

PALESTINA // EL MUR DE CISJORDÀNIA

La ferida de formigó

Helena Sala Bitrià
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un mur de formigó de vuit metres, tanques electrificades, trinxeres, carreteres patrullades per l'exèrcit, sensors electrònics, càmeres de calor i torres de vigilància amb francotiradors... així es veu el mur des del costat palestí. Pels que viuen a l'altra banda, al cantó "israelià", és tan sols un mur de tres metres on col·loquen plantes per fer-ne una visió més agradable. Així de diferents arriben a ser les percepcions d'aquestes dues societats que viuen tan a prop i tan lluny.

"Amb violència o sense violència, de qualsevol manera, al final estaré dins un mur, com un animal, com un burro dins el zoo. M'enviaran menjar en petites dosis i em diran: Viu, aquesta és la teva vida, aquest és tot el teu paradís." Així és com sent en Hussein, un estudiant de Ramallah, el fet de viure rodejat per aquesta tanca de filferro i formigó. Altres s'ho prenen amb més humor i diuen que són els israelians els qui s'estan reclouent ells mateixos. Tot i que és simpàtica, la versió sona més aviat com un autoconsol.

Pels palestins, el mur és quelcom que està complicant, encara més, les seves activitats quotidianes. A alguns, els ha separat de les seves terres, a altres del seus centres de salut, les seves universitats o el seus llocs de treball, per citar alguns exemples. Per molts, és un mur d'apartheid, un mur de segregació racista.

A l'altra banda, la majoria d'israelians prefereixen referir-s'hi com una "tanca de seguretat". Diuen que, des que s'ha construït,

s'ha reduït el nombre d'atemptats. De fet, aquest es va defensar la seva construcció l'any 2000, després que esclatés la segona Intifada.

En Jamal Juma'a, portaveu de Stop the Wall, ho té clar: "Em vols convèncer que és per la teva seguretat? Doncs fes-lo a la línia verda. Tot i així, tampoc hi estic d'acord (...). Al segle XXI ningú necessita murs. Els murs haurien d'haver caigut el segle passat i els sistemes d'apartheid s'haurien d'haver acabat. Però, fins i tot així, si estàs reclamant això per la teva seguretat, veste'n a la línia verda"

Amb aquest traçat, Israel aconsegueix annexar 50 assentaments

En terra de ningú
Un dels problemes evidents que planteja el mur és el seu traçat; quan estigui enllestit, farà prop de 700 quilòmetres de llargada però, d'aquests, només un 20% transcorren seguint la línia verda que va fer de frontera entre el 1948 i el 1967. La resta serpenteja pel territori cisjordà, empassant-se entre el 10 i el 12% d'aquesta franja, de manera que 42 pobles palestins estan quedant atrapats entre el mur i la línia verda. En terra de ningú. Precisament, en aquest territori sense llei, s'hi estan establint grans indústries que busquen

beneficiar-se de la mà d'obra barata dels palestins que, un cop hagin perdut els seus mitjans de subsistència, s'hauran d'avenir a treballar en aquestes fàbriques exemptes de tota legislació laboral.

A més, amb aquest traçat, Israel aconsegueix annexar 50 assentaments on viuen el 80% dels colons de Cisjordània. A dins, n'hi ha una altra cinquantena, menys poblats però en contínua expansió. Per en Jamal, el fet de deixar aquests assentaments dins dels territoris ocupats palestins servirà perquè Israel s'asseguri la inviabilitat d'un Estat palestí i com a moneda de canvi per futures negociacions.

Carreteres de separació
El mur no és l'única barrera de separació. A Cisjordània, ja hi ha 700 quilòmetres de carreteres d'ús exclusiu per als jueus. Aquestes vies permeten que la població de les colònies recorri tota la franja i accedeixi a Israel sense haver de tenir cap contacte amb els seus veïns àrabs, tot estalviant-se el pas pels *check points*. A més, com que estan protegides per tanques a banda i banda i els palestins hi tenen vetat l'accés, també funcionen com a barreres internes que permeten la parcel·lació de Cisjordània en diferents guetos.

Guetització
Cada vegada són més els estudis que comparen el que passa a Palestina amb l'apartheid sud-africà i el sistema de bantustans. La base d'aquest argument és que la població està quedant reclosa en petites àrees gairebé sense cap connexió entre elles. D'una banda, hi ha la

franja de Gaza, del tot aïllada de Cisjordània; d'altra banda, la Vall del Jordà, sota control militar d'Israel; i el que resta, en mans de l'ANP, i dividit en tres guetos: un al nord, on trobem Nablus i Jenin; l'altre al centre, al voltant de Jerusalem i el darrer al sud, amb Hebron al mig. Un complex sistema de *check points*, terminals i carreteres de separació garanteix als israelians un control total del trànsit entre aquestes àrees.

Quan preguntem a en Jamal Zahalka, ministre àrab del Knesset, aixeca els braços cap al cel i exclama: "Tant de bo tinguéssim un *apartheid*! Jo prego cada dia: Déu meu, dóna'ns un *apartheid*!". I, ironies a part, explica que, per ell, això encara és pitjor. "No ens estan separant dels israelians com feien els blancs a Sud-àfrica amb els negres, estan separant palestins de palestins, estan convertint cada una de les nostres ciutats en una presó".

» EL MUR FA 8 METRES D'ALÇADA I ENTRE 50 I 100 METRES D'AMPLADA. QUAN S'ACABI DE CONSTRUIR, TINDRÀ 700 KILÒMETRES DE LLARG.
» CISJORDÀNIA TÉ 5.600 KM² DE SUPERFÍCIE, MÉS DE 200 ASSENTAMENTS IL·LEGALS, MÉS DE 500 PUNTS DE CONTROL MILITARS I 700 KILÒMETRES DE CARRETERES PROHIBIDES ALS PALESTINS

» El 80% del traçat del mur transcorre per dins de la línia verda. Entre el 10 i el 12% de la superfície de Cisjordània, gairebé 60.000 hectàrees, quedarà entre el mur i la línia verda, terra de ningú.

» 60.500 palestins residents a 42 pobles de Cisjordània quedaran en terra de ningú. Dotze d'aquests pobles i prop de 31.400 palestins quedaran completament encerclats pel mur. Més de mig milió de palestins viuran en una franja d'un quilòmetre des del mur.

» El mur annexarà a Israel 50 assentaments, on viuen el 80% dels colons de Cisjordània.

» 200.000 palestins de Jerusalem es veuen afectats pel traçat del mur a la part oriental de la ciutat.

- Mur (fet o per fer)
- Línia Verda (1949)
- ▲ Assentaments jueus
- Zona controlada per Israel

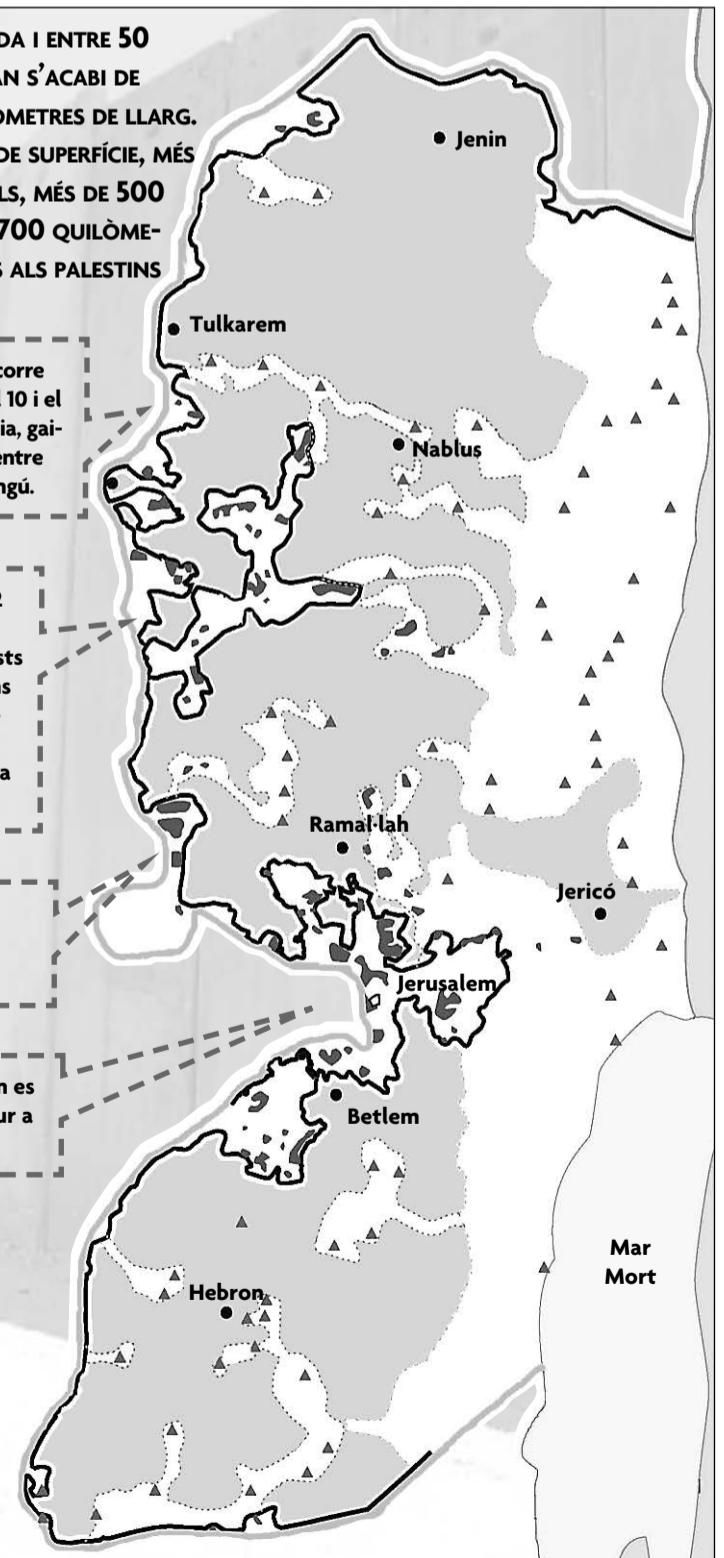
Font: Amnistia Internacional, Informe "Suportant el mur" juliol 2007

BIL'IN, la victòria relativa

Bil'in és un poble d'un miler i mig d'habitants que ha viscut tradicionalment de l'agricultura. Al gener del 2005 els seus habitants van saber que més de la meitat de les seves terres serien confiscades per a la construcció del mur. Des d'aleshores Bil'in ha esdevingut un símbol de l'activisme no-violent, durant dos anys activistes d'arreu del món, incloent-hi un bon nombre d'israelians, s'hi ha manifestat setmanalment de les formes més diverses i han estat durament reprimits.

El 4 de setembre la Cort Suprema d'Israel va publicar un decret que obliga a corregir el traçat del mur en aquesta població, reconeixent el dret dels seus habitants d'accedir a les seves terres. Aquella setmana Bil'in va ser una festa. La música, els balls

i les rialles van substituir els gasos lacrimògens i les bales de goma que acostumen a sovintejar-hi. Però el comitè popular de Bil'in no ha trigat en emetre un comunicat aclarint que "seguiran les mobilitzacions (...) que es centraran ara en que aquesta decisió legal esdevingui una realitat". La desconfiança és comprensible. No serà la primera vegada que el govern israelià fa oïdes sordes a un decret legal d'aquest tipus, no va fer cas de la Cort quan va emetre una resolució similar referent a Qalquilia. Tampoc va tenir cap efecte la sentència de l'Haia declarant la il·legalitat del mur. De moment, la gent de Bil'in segueix desafiant cada divendres aquesta ferida de formigó i les bales els segueixen caient al damunt.

» Mustafà Barghouti, exministre del govern d'unitat nacional palestí, és el representant d'una tercera opció política laica, d'esquerres i diferent de les que representen Hamas i Al-Fatah. És partidari de la resistència no violenta dels palestins a l'ocupació israeliana i reclama el suport internacional per arribar a una solució viable. Tot i la difícil situació actual, Barghouti es mostra segur que el poble palestí aconseguirà viure amb llibertat i justícia, ja sigui amb un estat propi o en un sol estat amb israelians i palestins_

ENTREVISTA // MUSTAFÀ BARGHOUTI, DIPUTAT DEL PARLAMENT PALESTÍ

“Aconseguirem la llibertat per a nosaltres i per als israelians”

Enric Borràs Abelló
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Què ha dut a l'actual situació de divisió a Palestina entre Hamas i Al-Fatah?

La raó principal és que la comunitat internacional no va acceptar el govern d'unitat nacional palestí i el va aïllar. Hamas havia guanyat les eleccions, no n'hi ha cap dubte, però per evitar l'aïllament internacional, els altres partits vam convèncer Hamas de fer un govern d'unitat nacional en què ells tenien menys de la meitat del govern i els altres hi érem sobre-representats. Vam aconseguir un molt bon govern d'unitat que representava el 96% de l'electorat. Però els israelians no el van acceptar, van imposar un embargament i van blocar els diners dels nostres impostos, prop de 850 milions de dòlars, que eren un 67% dels ingressos de l'Autoritat Nacional Palestina. A més, ens van aïllar amb punts de control militars (*check points*) i van aconseguir que la comunitat internacional els seguis. Primer van ser els EUA, però Europa va seguir la mateixa política, i molts altres països, incloent-hi països àrabs, també van seguir les pressions nord-americanes. Finalment, només Noruega i Qatar van reconèixer públicament el govern d'unitat nacional palestí. La resta del món ens va aïllar.

“Només Noruega i Qatar van reconèixer el govern d'unitat palestí, la resta del món ens va aïllar”

Però no és només per la pressió internacional que es va ensorrar el govern d'unitat nacional palestí...

No, l'altra raó és que, dins d'Al-Fatah i de Hamas, hi havia grups extremistes que no volien un govern d'unitat nacional. I també hi havia grups i partits minoritaris que, continuament, intentaven boicotejar el govern. Així doncs, va ser una combinació entre l'actuació d'Israel i dels EUA, seguida per la comunitat internacional, i la dels grups extremistes dins de Hamas i Al-Fatah, el que va fer que

Mustafà Barghouti també va ser ministre del govern d'unitat nacional palestí

Arxiu

l'acord i el govern d'unitat fallés. Ara és molt difícil tornar al govern d'unitat nacional.

Quin paper ha jugat Israel en la divisió interna dels palestins?

Israel promou la divisió interna perquè ens debilita i la finalitat última dels israelians és la de debilitar totes les faccions palestines: Hamas, Al-Fatah i nosaltres. Fent això sabotegen la possibilitat que els pressionem per negociar el final d'aquesta situació. A més, a ulls de tothom, converteixen els palestins en els responsables de la continuïtat de la crisi. Tot plegat és un pas més de la política israeliana, que es basa en tres punts: deshumanitzar els palestins, deslegitimar-nos i mostrar Israel com la víctima d'aquest conflicte.

En què esteu disposats a cedir per tal d'arribar a la pau?

Nosaltres ja hem fet totes les concessions possibles. La solució dels dos estats, seguint les fronteres de 1967, és la concessió més gran i vol dir que acceptem un Estat amb la meitat del territori que se'ns havia assignat. Vam fer aquesta concessió perquè se'ns va prometre la pau a canvi, però no ha servit de res. Els acords d'Oslo van ser un gran error dels palestins perquè van deixar per més endavant els problemes principals del conflicte: la definició de les fronteres, el retorn dels refugiats, el futur dels assentaments... però, a més, la comunitat internacional exigeix als palestins que els complim mentre Israel no ho fa.

Així doncs, penseu que els acords d'Oslo no van servir per a res?

Oslo va ser una trampa que va servir per donar a Israel catorze anys per continuar construint assentaments, annexant-se terres i imposant una política de fets consumats. Ara, com que aquest joc ja no serveix, volen imposar un nou acord aprofitant-se de la debilitat de l'Autoritat Nacional Palestina. Però no funcionarà perquè ara som en un punt de no retorn. Si ells eliminen la viabilitat de l'opció de dos estats, haurem d'optar per la d'un sol estat, amb el dret de retorn dels refugiats i els mateixos drets per a tots els ciutadans. Per mi, totes dues opcions són igualment vàlides.

“La solució dels dos estats amb les fronteres de 1967 ja és la concessió més gran que podiem fer”

Com creu que evolucionarà el conflicte a partir d'ara?

Ara, els israelians intenten consolidar l'Autoritat Nacional Palestina com un agent de seguretat més per garantir l'ocupació. Volen consolidar la divisió interna i fer creure que el problema principal

és entre els palestins mateixos i no amb ells, que són les forces ocupants. Per això penso que el futur depèn de diverses qüestions. Com a palestins, hem d'organitzar una estratègia de resistència no violenta i aconseguir el suport de la solidaritat internacional. El suport exterior hauria d'anar encaminat cap a campanyes de boicot a Israel i els seus productes però, sobretot, en contra de la importació de béns militars israelians que encara fan molts països europeus. Alhora, hem de sostenir i consolidar la unitat palestina amb la base de la democràcia i, finalment, ajudar la població perquè sobrevisqui les difícils condicions en què es tro-

“Entre Hamas i Al-Fatah”

Mustafà Barghouti va ser candidat a les eleccions presidencials palestines de 2005 al capdavant de la Iniciativa Nacional Palestina, un conglomerat laic de col·lectius i intel·lectuals d'esquerres que tenia el suport del Front Popular d'Alliberament de Palestina i pretenia trencar el bipartidisme entre Al-Fatah i Hamas. La Iniciativa va quedar en segon lloc, a força distància de l'actual president Mahmoud Abbas, però tot i això va assolir un 20% dels vots, un resultat força més bo del que esperaven molts analistes. Arran de les últimes eleccions legislatives de 2006, que

ba. Així, encara que els israelians imposin la seva voluntat a l'Autoritat Nacional Palestina, la lluita palestina per la llibertat, la supervivència, la igualtat i la dignitat continuarà fins que no visquem amb justícia.

Tot i la situació actual, doncs, encareu el futur amb optimisme?
Jo sóc completament optimista. Els ocupants israelians són els qui haurien de ser pessimistes perquè estic segur que, al final, guanyarem. I també hi guanyaran els israelians, perquè amb la victòria assolirem la nostra llibertat i independència i això serà bo per no-

“La lluita palestina per la llibertat, la supervivència, la igualtat i la dignitat continuarà fins que no visquem amb justícia”

saltres i per ells. La majoria dels morts d'aquest conflicte són palestins, però també s'hi maten israelians i, en la meua opinió, tots han mort només per protegir els interessos dels qui governen Israel. Quan guanyem la nostra llibertat, aconseguirem la llibertat per a nosaltres i per als israelians, perquè quan una persona n'oprimix una altra, aquesta tampoc no és lliure. ☺

van donar la majoria del Parlament a Hamas, Barghouti va entrar a formar part del govern d'unitat nacional i hi va fer de portaveu i de ministre d'Informació i Comunicacions. Actualment, després de la dissolució del govern d'unitat, és diputat de la cambra legislativa de l'Autoritat Nacional Palestina. Metge de professió, es va formar a Jerusalem, on va néixer l'any 1954, i a l'antiga Unió Soviètica. També va ser un dels fundadors de l'ONG Palestinian Medical Relief Society, que encara presideix, i que es dedica a donar ajuda mèdica a la població de Gaza i Cisjordània.

Impressions

Marc Martí. Sociòleg

/opinio@setmanaridirecta.info/

Pacte patronal per l'habitatge?

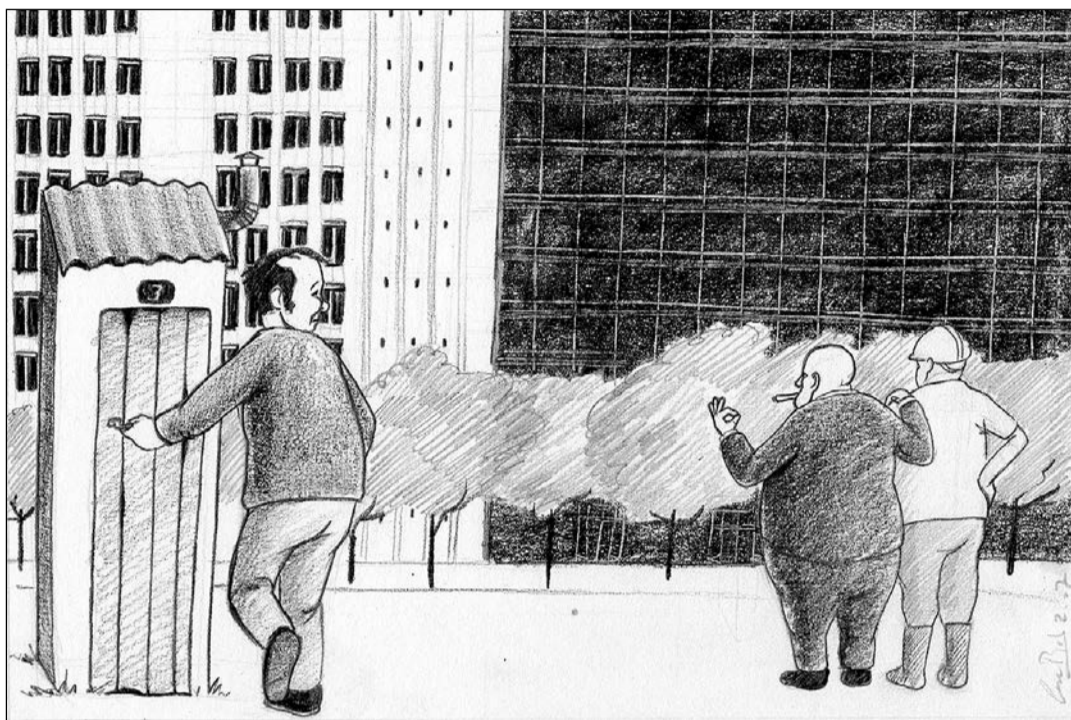
Ja era hora que quedessin per escrit alguns dels acords entre administració i promotors. No estava en cap document oficial, però sí que era el funcionament oficial dels poders públics deixar fer i treure'n cullerada particular sempre que es pogués. Durant massa temps s'ha viscut un idil·li entre uns governs passius i interessats que han permès al sector privat (promotors, bancs i caixes principalment) viure un somni daurat de beneficis espectaculars.

El primer esborrany de la nova llei pel dret de l'habitatge, com a marc per aconseguir un pacte nacional sobre el tema, posava sobre la taula algunes qüestions interessants fins llavors silenciades: la raquítica

inversió pública, la necessitat de posar la funció social per sobre de l'habitatge mercaderia, els problemes d'assetjament immobiliari, la prioritat de la rehabilitació, les discriminacions en l'accés, els sense sostre, l'existència d'habitatges desocupats, la sobreocupació o l'infrahabitatge, així com alguns instruments per posar-hi solució. Amb l'excusa de les competències entre administracions, en quedava excloua una intervenció seriosa en la política del sòl i les polítiques sobre fiscalitat. D'altres mesures, com la despenalització de l'okupació i una regulació dels preus del mercat, quedaven fora sense excuses.

Immediatament, els ganivets es van començar a esmoliar. Quan la patronal hi està en contra sempre és un senyal que s'està fent alguna cosa que val la pena. S'ensumava l'olor de sang al voltant d'una de les paraules maleïdes: "expropiació". Per tal de girar en contra alguns sectors de classe mitjana, l'entramat dels interessos econòmics i mediàtics es posava en marxa per fer la sensació que la Generalitat pensava expropiar totes les segones residències que estiguessin buides. El problema deixaven de ser les dificultats d'accedir a un habitatge i tornava a ser la defensa de la sacrosanta propietat.

El pacte, a causa del procés de tramitació de la llei, s'ha anat descafeïnant amb alguna víctima pel mig, com la del propi conseller. Les últimes cessions per incloure els promotors són passos enrere evidents per aconseguir fer efectiu el dret a l'habi-

Franqui

Si no es canvien les relacions de poder entre els actuals protagonistes de la política d'habitatge, és clar que no s'avançarà gaire i que tot acabarà en benefici dels més forts

tatge: limita les possibilitats de construir habitatge social en municipis més petits de 3.000 habitants i en les noves promocions que es facin en sòl urbà consolidat de menys de 5.000 metres quadrats, que són la gran majoria. Però un dels aspectes més lamentables del darrer acord és que siguin els mateixos promotors privats els que puguin gestionar directament els habitatges de protecció que construeixin, cosa que significa obrir la porta a més injustícies, frau i amiguismes.

És lloable la iniciativa del pacte d'obrir un debat a associacions veïnals, cooperatives d'habitatge, sindicats, promotors i

constructors privats, caixes d'estalvi, col·legis professionals, federacions de municipis... abans de l'aprovació, i durant la mateixa aprovació, d'una llei tan transcendent. Ara bé, si no es canvien les relacions de poder entre els actuals protagonistes de la política d'habitatge, és clar que no s'avançarà gaire i que tot acabarà en el benefici dels més forts. És com voler fer una llei antitabac fent contents les tabaqueres. Un govern d'esquerres no ha de ser un simple gestor d'interessos particulars que consoliden les estructures de desigualtat actuals, sinó que ha d'impulsar un canvi de les regles del joc per tal d'enfortir els més vulnerables.

Després d'anys de beneficis extraordinaris a costa d'endeutar i fer més pobra la majoria, sembla que el sector de la construcció ha entrat en un període d'estancament. Poc després de la crisi de 1992, hi va haver el major augment d'habitatges de protecció a Catalunya, tot i que va durar pocs anys i és evident que no va canviar gaire les coses. Serà necessària la pressió del carrer per tal d'introduir mesures decidides, mesures que no siguin una simple transferència directa de diners públics per mantenir en funcionament la màquina, mesures que canviïn les regles del joc.

Raimundo Viejo Viñas. Professor de Teoria Política de la UPF

/opinio@setmanaridirecta.info/

El "dret" de no parlar anglès

Oue a Barcelona demanin a algú directament en anglès on és tal carrer o tal monument no és una cosa gaire infreqüent. Sembla que el vell, educat i tan britànic "excuse me, do you speak english?" ha passat a la història. En moltes ocasions, a més, els qui pregunten són europeus de nacionalitats no angloparlants. I és que la idea que l'anglès sigui "l'idioma" global ja ha passat a formar part d'una forma perversa de sentit comú.

Però l'assumpte no acaba aquí, ja que quan se'ns pregunta sense més mediacions, se'ns està pressuposant d'alguna manera que tenim el "deure" de parlar en anglès. De fet, si responguéssim en francès, per exemple,

segurament despertariem gran estupefacció. No fa tant, però, aquest era l'idioma estranger que impartia el nostre sistema educatiu. Part de l'estupefacció que generariem radicaria en el fet que l'anglès ja no es considera un idioma estranger, sinó global, que no és el mateix (un idioma de "tots" no pot ser l'idioma "d'ells").

El problema és greu, perquè sembla que no és desitjable no conèixer almenys un idioma a part del propi. Però en un món globalitzat, com és sabut, no hi ha exterior. I així, el fet que tota la humanitat pugui arribar a disposar d'un mateix idioma es presenta com la solució més "pragmàtica".

Del que aquí es tracta és de la imposició d'un idioma hegemònic (admès, però no triat) i, per tant, de les seves possibles solucions institucionals

Però hi ha molt poc o gens de pragmàtic en això, i encara menys és l'única solució possible. Arribats a aquest punt, potser hauríem de començar a considerar seriosament la dimensió política del problema: del que aquí es tracta és de la imposició d'un idioma hegemònic (admès, però no triat) i, per tant, de les seves possibles solucions institucionals.

En aquest sentit, no són pocs els qui pensen que la possibilitat de plantar cara als efectes indesitjats de la globalització radica en la constitució d'un marc institucional europeu alternatiu a la *macdonalització* lingüística. Cal reconèixer que la Unió Europea s'ha anat construint a partir d'un

pluralisme lingüístic ben diferent del seguit per les tretze colònies que van acabar configurant els EUA. Així, la retòrica oficial insisteix en el valor intrínsec de la nostra diversitat com un objectiu polític.

No sembla, però, que els europeus hàgim assolit articular un federalisme a l'altura de les nostres pròpies exigències. I així, avui dia, els sistemes educatius europeus competeixen perquè les seves poblacions arribin al millor domini de l'anglès. Estats com el Regne Unit i Irlanda, sens dubte, se n'alegren. Però potser és l'hora de pensar alternatives al monisme lingüístic. I aquí, no parlar anglès, sembla que s'ha convertit en un dret a reivindicar.

Joanjo de Marènia. /opinio@setmanaridirecta.info/

El PSOE valencià. "El màrtir" o "La dona de Salomó" (I el perquè de la seua passivitat).

El PSOE valencià faria bé d'amputar definitivament el seu segon nom, ara ja simple afegit: PSPV. Primera, perquè ja no hi creu ni ell mateix, i segona, i més important, perquè ja no se'l mereix. I és que, de PV, de País Valencià, li'n queda ben poc. Ens en queda ben poc, a tots. Malauradament per a nosaltres i benauradament per a ells, diguen el que diguen.

Des del seu propi naixement i fins a hui en dia, s'ha posat en evidència en in comptables ocasions, mostrant-se totalment insensible a les reivindicacions nacionals, socials, culturals i lingüístiques de gran part de la gent que li havia donat el seu suport, o d'aquells que podien ser-li més afins.

Ja en l'època de la transició democràtica, la indigna i servil actuació del PSPV-PSOE contra Madrid va fer que alguns ho rebatejassen com el procés de la "traïció democràtica". En l'actualitat, passades tres dècades i acabada de reeditar una "segona traïció" amb l'aprovació d'una ridícula reforma del nostre Estatut, tot continua igual. Amb un PSOE valencià acomodad i instal·lat en l'oposició (lloc guanyat a pols legislatura rere legislatura) i que continua sense fer els deures ni mitjanament bé, enfront d'un govern despòtic, manipulador, corrupte, religiosament espanyolista i rabiosament anticatalanista com és el del Partit Popular, del qual comprovem, atònits, que cada vegada guanya més adeptes a les nostres terres.

Però el pitjor no és això. El més greu és que el PSOE valencià no se sent ja capaç de despertar els ànims ni l'entusiasme entre els possibles votants i dubte molt, fins i tot, que pugua fer-ho entre els seus propis militants.

A tot açò, sorgeix la temible pregunta... Per què? Per què tanta

passivitat, tanta concessió del PSOE envers el PP al nostre territori? Per què a altres comunitats es mostra més viu, més combatiu i amb major espenta i autoritat?

Doncs perquè el PSOE tem que desperte el País Valencià. No la "Comunidad Valenciana" com a regió d'Espanya (o, millor dit, com a "PPlaya de Madriz"), no, sinó el País Valencià com a poble, com a nació.

El PSOE vol fer caure en la letargia els valencians. Té por que ens convertim en un problema per a ell i per a la resta de l'Estat, com fa temps que ho és Catalunya. A aquesta, intenta domar-la com siga, i en part ho està aconseguint, però a còpia de vessar suor i llàgrimes a poals. Açò fa que li entre pànic només d'imaginar-se enfrontat alhora a dues Catalunyaes, o a dos grans territoris de parla catalana, cadascun atacant per la seua banda.

O encara pitjor. Si Catalunya i el País Valencià s'unissen per defensar interessos comuns i reclamar el que els pertoca, adquiririen tanta força que

El PSOE vol fer caure en la letargia els valencians. Té por que ens convertim en un problema per a ell i per a la resta de l'Estat, com fa temps que ho és Catalunya

Jordi Borrás

farien tremolar el conjunt de l'Estat. I no diguem si, a més, els fessen costat les Illes Balears i Pitiüses. La nostra veu s'escoltaria a tot Europa.

Això és, justament, el que pretén evitar el PSOE, juntament amb el PP. Caiga qui caiga, i coste el que coste. Ho sabem tots, i sembla que ells millor que nosaltres.

Si el moviment catalanista del País Valencià abandonés les catacumbes i obtingués una gran repercussió mediàtica, a més d'uns quants endormiscats els obligaria a replantejar-se certes qüestions lingüístiques, identitàries, nacionals i, per què

no?, fins i tot econòmiques, que és veritablement on es troba el moll de l'os.

Aleshores, algunes dents començarien a girar a l'anquilosat engranatge valencià i el panorama polític i social iniciaria una sorprenent transformació. Aquesta, amb el temps, podria derivar en un nou sentiment nacionalista, a més gran escala que la d'un miserable 5%, i açò xocaria frontalment amb els interessos d'Espanya, i posaria en entredit, fins i tot, la pervivència de l'Estat tal com el coneixem actualment.

Ben mirat, des d'una perspectiva purament estatal, el PSOE

seria un espanyolista més generós i abnegat que el mateix PP. Renunciant a València, s'ha convertit en un gran màrtir. En un modern judici de Salomó, el PSOE encarnaria el paper de la mare legítima que entrega plorant el seu fill a la dona roïna, per tal que el nadó conserve la vida, perquè se l'estima més que a ella mateixa.

Aquest PSOE prefereix seccionar el braç valencià i deixar que es podrisca en el fang, abans d'incórrer en la vil irresponsabilitat d'enfrontar unes comunitats (o nacions) amb unes altres. En el nostre cas, evitant encarar València contra "Madriz", que seria la sortida lògica. Aquest enfrontament i aquesta crispació territorial que rebutja el PSOE és, tot just, la tàctica política que fa servir diàriament el PP, un partit que, mostrant-se hipòcritament com a màxim representant de l'espanyolitat, després d'invocar als quatre vents la sacrosanta defensa de la unitat espanyola, ell solet s'encairrega de soscar-la deu vegades més que el PSOE i els independentistes junts.

Certament, els components del PSOE valencià es mereixen un homenatge pòstum.

L'homenatge al "policia bo" (remetent-nos al tàndem "poli bo/poli roï" que tan bé funciona en les pel·lícules americanes). Per descomptat, la cerimònia fúnebre no seria de cap manera oficiada a València, per part del País Valencià. No. Com sempre, i amb ànim de ser conseqüents, l'acte honorífic tindria lloc a "Madriz", a Espanya, perquè és la terra de l'amo i senyor, això és, del conqueridor que definitivament ens ha doblegat.

I en la placa commemorativa quedaria inscrit, eternament, aquest solemne epitafi: "Caídos por la Patria. R.I.P."

Ángel Luis Lara. /opinio@setmanaridirecta.info/

El govern multipolar

Les anys noranta van significar el dibuix d'una pinça al reformisme. Per sota, la irrupció de nous moviments, el mapa dels quals es traçava unint les coordenades Chiapas-Seattle, obria una nova perspectiva per a l'acció política: el desig col·lectiu de radicalització del fet democràtic es recolzava en un rebuig de les velles dinàmiques de la política, també dels partits. Per dalt, el neoliberalisme culminava el seu missatge imponent: es van acabar les mediacions. El desmantellament definitiu, tant del règim fordista d'acumulació com de la manera keynesiana de regulació social, significava decretar l'estat d'extinció d'una etapa històrica de reformisme capitalista que havia trobat tant en el

consum de masses com en la mediació de grans instàncies sindicals, dos dispositius eficaços d'integració del conflicte social. La irrupció de l'unilateralisme nord-americà i del règim de guerra permanent en l'escenari global després de l'11-S significaven un missatge aparentment definitiu: hem decretat la fi de les mediacions.

En els nostres dies, el fracàs del projecte neoliberal queda palès precisament en la seva pretensió de proscriure la construcció de consensos i rebutjar l'articulació de mediacions socials. La guerra feta política no funciona. El desgast imparable de l'unilateralisme va més enllà d'un Bush acorralat per la cambra nord-americana de representants o

Sarkozy és l'alumne més avantatjat: ha integrat en el seu equip activistes socials, reputats polítics d'esquerra i dones àrabs

l'opinió pública. Assenyala el límit d'una dinàmica política de govern que ha empès al buit la pròpia governabilitat: la guerra no pacífica es mostra incapaç d'atallar la creixent ingovernabilitat del món.

Gran part de les elits europees fa temps que es van adonar d'això. L'aposta decidida de Rodríguez Zapatero per articular una alternativa a Bush no era tant una disposició ètica com una estratègia. Governar no és ja produir un ordre, sinó administrar el desordre. Aquest exercici d'administració es mostra ineficaç des de dinàmiques de força i d'imposició, només és capaç de funcionar en termes de modulació i d'articulació de consensos o, en el seu defecte, de construcció semiòtica de simulacres de consens. Sarkozy és

l'alumne més avantatjat en la multilateralització de l'exercici polític del govern. Ha integrat en el seu equip activistes socials, reputats polítics d'esquerra i dones àrabs. No és només el símptoma d'una nova pragmàtica que es proposa aturar la crisi actual de legitimitat del comandament. Representa, a més, la renúncia definitiva a la recomposició de l'exercici del govern i dels processos d'acumulació capitalista a través de mecanismes d'unificació transcendental. Sarkozy sap que avui només és possible inscriure els conflictes socials i els processos administratius en mediacions del poder de caràcter particular, flexible i multipolar. És una exigència capitalista. Per cert, Lula també ho sap.

Infectedió

Aprenen a nedar o us ofegareu (II)

☞ Pau Gomis

La classe no es defineix per la disposició dels seus integrants en les relacions de producció, ni pel nivell d'ingressos o la qualitat de vida. La classe està determinada per la lluita de classes. Es forma mitjançant actes de resistència col·lectius. Així, en lloc de basar-nos en un catàleg comparatiu imaginari, ens fixem en les línies de resistència col·lectiva al poder. És un concepte polític que neix d'unes relacions socials determinades i d'un paradigma economico-productiu concret. La separació de les lluites econòmiques de les polítiques és un obstacle per entendre les relacions de classe. No es redueix al treballador assalariat, sinó que engloba el treballador aturat i el que està en una situació laboral precària, els pobres, els camperols... totes les capacitats humanes de producció. La classe és una suma de singularitats que lluiten en comú i despleguen un projecte que es basa en l'oposició al capital, és una experiència que va més enllà del concepte de "classe obrera".

La política econòmica i social de l'esquerra sempre s'ha fonamentat al voltant de la relació capital-treball. Per plantejar un projecte polític d'acord amb els temps de reestructuració capitalista, cal partir de l'antagonisme capital-vida. El capital no s'apropia sols del treball, sinó d'allò social, d'allò públic i d'allò comú, i l'explotació esdevé un sistema de control polític. Per això es val de mecanismes que fomenten la implicació vital del treballador, tant en la producció com en el consum.

La nova classe no es pot representar amb formes velles. Cal que ens constituïm en classe i ens sotmetem a la realitat i la tradició de les lluites, de manera que cap agent social es pugui erigir en referent, i molt menys en representant.

A mitjan anys noranta, s'aprecia aquest relleu en la base social, noves formes d'organització i de construcció d'identitat, amb un model d'organització i acció assembleari, autònom i en xarxa. En definitiva, un procés constituent. Aquest no es pot fundar si no es reprèn la cultura revolucionària, cal desenvolupar tesis recolzades en l'acció. Que vagin des de l'abolició de les fronteres nacionals fins a la possibilitat del repartiment de la riquesa. Cal generar espais comuns on les forces que creixen en oposició al capital puguin dur a terme el seu propi projecte existencial.

Processos de transformació social en què els protagonistes són els mateixos que participen en el procés, no cap persona ni ens alié. Es planteja la qüestió del govern, però no com una simple gestió del capital, sinó com un poder basat en el mateix model organitzatiu i metodològic de la classe (que és el mateix tipus de democràcia i de societat que es proposa).

És necessària la convergència de totes les singularitats per adquirir més coneixements i per ser més efectius, per tant, serem menys vulnerables. Classe, acció autònoma i cultura.

Reis cremats

Berta Pagès
Reus

Em sembla patètic el xou que estan muntant els espanyols amb el tema de la crema de fotos del seu rei. D'una banda, ja em sembla una bestiesa que sigui un delictes cremar una bandera espanyola, o una foto del rei, de Zapatero o de Montilla. És clar que té una simbologia, per qui ho crema, però considerar-ho delictes és una bestiesa. Només es tracta d'un tros de roba o de paper que els espanyols consideren com una reliquia, però no és res més que això: el seu tros de roba o de paper, uns trossos que no volem.

Per què no es considera delictes que ens posin als ajuntaments la bandera espanyola? Això sí que no s'hauria de permetre!

I ara comença el xou de les teles, de si els catalans això o allò. Doncs que ens deixin en pau. Estem farts de suportar-los, estem farts que decideixin per nosaltres. Ni ens volen ni els volem, així que el més intel·ligent seria que ens deixessin en pau d'una vegada per totes. Però la intel·ligència no sembla una virtut de la qual estiguin dotats els seus i els nostres dirigents.

Mentrestant, seguirem aguantant. Encara que quedin molts rètols en castellà, especialment als comerços, o que uns quants s'entestin en que hi ha hagut més hores de castellà a l'escola, o que molta gent que ve d'altres països castellanoparlants (des d'Espanya fins a Argentina) no aprenguin català perquè algú els ha convençut que amb el castellà n'hi ha prou (i nosaltres seguirem parlant-los en castellà, greu error!).

Doncs res, a seguir essent perseguits per cremar trossos de paper d'un monarca estranger... Patètic.

Promeses per al curs 2007-2008

FaPaC

Al inici del curs 2007-2008, valorem positivament les expectatives creades en relació als nous programes i inversions al sistema educatiu, així com a les mesures de desplegament del Pacte Nacional per l'Educació i la futura Llei Catalana d'Educació, però insistim en la necessitat de més inversions i mesures per assegurar el dret a una educació de qualitat als centres públics.

Per un cantó, s'han creat expectatives davant els nous programes associats al desplegament del Pacte Nacional per l'Educació i d'altres programes engegats pel Departament d'Educació, però per un altre cantó insistim que no s'oblidin els temes pendents. I els recordem. Primer, completar el programa de construccions per eliminar els barracons el més aviat possible. Segon, acabar l'equiparació de l'horari de tots els centres sostinguts amb fons públics. Tercer, aconseguir una millor distribució de l'alumnat amb

necessitats educatives específiques entre els centres públics i concertats, especialment pel que fa als alumnes amb necessitats vinculades a factors socioeconòmics i culturals per incorporació recent al sistema educatiu català. En aquest sentit, demanem un pla de xoc per eliminar la segregació escolar per motius socials, culturals i d'origen de l'alumnat en aquells centres on se superi un 40% d'alumnat amb aquestes característiques, que inclogui mesures com ara la disminució de la ràtio i la distribució de la matrícula viva entre tots els centres sostinguts amb fons públics. Quart, treballar cap al compliment efectiu del dret constitucional a la gratuïtat de l'educació pública, especialment pel que fa al material didàctic. I finalment, assegurar una inversió suficient i una gestió eficaç dels centres públics, especialment en relació als recursos humans i la formació del professorat.

Cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

Talles impossibles

Oriol Puig
Barcelona

La setmana passada vaig acompanyar la meua xicoteta a comprar roba. I vam al·lucinar. En una botiga per a persones adultes, ara no recordo quina, hi havia una pila de pantalons que ningú comprava. El motiu era prou evident, tot eren talles 32 i 34, unes mides que, si no m'equivoco, no és normal que tingui cap persona de més de 18 anys. Que no els vinguin, ja em sembla bé. N'haurien de fer més de la 38, la 40, la 42 o la 44, això està clar; i més tractant-se d'una botiga per a persones adultes o, si més no,

d'una edat en la qual les talles infantils no haurien de tenir cabuda.

Després d'al·lucinar vam començar a pensar que no podia ser. Quin fabricant es dedica a fer centenars de pantalons, o milers, que no vendrà. No té cap sentit. A menys que esperi que totes les dones es posin malaltes, siguin anorèxiques i vagin a comprar els seus pantalons. Però, jo que no en sé massa, d'aquestes coses, em sembla que ni així, perquè suposo que els ossos sempre ocupen, encara que algú estigui molt prim.

En qualsevol cas, el que ens va escandalitzar va ser quan, en un dels emprovadors, vam sentir la conversa de les noies del costat. Una s'acabava de posar uns pantalons o una

faldilla o alguna cosa a les cames que era de la talla 36. I el pitjor és que estava molt preocupada perquè deia que s'havia engrixat (devia ser una de les consumidores de l'estanya i antinatural 34). Evidentment, no podíem evitar treure el cap, quan veure quin tipus de noia era, i a quin estrany fenomen responia la seva talla. Quan la vam veure, la cara ens va canviar. Es tractava d'una noia d'uns 20 anys, primíssima, que sortia tota compungida per haver-se "engrixat". I el pitjor és que l'amiga la consolava dient que si feia règim uns quants dies tornaria a recuperar el seu pes (un pes que, evidentment, l'amiga no tenia i em sembla que no volia tenir). Ja sé que es tracta d'un cas, però em temo

que no és aïllat. Només cal veure els anuncis o els programes de televisió on cada dia es repeteix la imatge de noies extremadament primes. Fins i tot les models que, recordem-ho, no s'han de vendre elles sinó la roba que porten, tot i que sembla que actualment és el que menys importa.

Que ningú s'ho prengui com una actitud masculista, però, aquestes noies que s'obsessionen per ser fideus i agrader els nois haurien de saber que, a molts, ens agraden les dones i no pas les nenes, i que les dones tenen formes, no com nosaltres que tenim poca gràcia. I que esperem que les segueixin tenint durant molts anys.

Així està el pati

› Pàgina 10
Els taxistes han fet una parada autogestionada a la Meridiana, en un punt on ells consideren que hi ha més clients.

› Pàgina 11
L'Agència de Residus ha frenat el projecte d'abocador que es volia fer a Gimenells (Segrià). Les mobilitzacions populars han donat resultat.

› Pàgina 12
Ramoncín va denunciar al web alabarricadas.org per atemptat contra el dret d'honor. L'Sgae ha guanyat el judici.

ÀREA METROPOLITANA DE BARCELONA // DEBAT SOBRE LA SOSTENIBILITAT DEL MODEL VIARI

El 'lobby automobilístic' força que el Dia sense Cotxes sigui només simbòlic

L'Entesa pel Decreixement organitza, paral·lelament, una jornada crítica de debat i reflexió per oposar-se al model neoliberal que imposa el "creixement econòmic"

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El que en un primer moment es va anomenar "Dia sense Cotxes" va mutar el seu nom arran de les pressions i les imposicions exercides per part del lobby automobilístic català, liderat pel Reial Automòbil Club de Catalunya (RACC). La primera jornada celebrada l'any 2001 va comportar durant 24 hores nombroses peatonalitzacions de carrers amb una alta densitat quotidiana de circulació de vehicles.

El RACC, la Cambra de Comerç, La Caixa i Acesa van imposar una modificació dels criteris

Aquella experiència no s'ha tornat a repetir. El RACC, la Cambra de Comerç, La Caixa, Acesa i d'altres sectors de l'empresariat van imposar una modificació dels criteris i dels discursos d'aquesta diada que va ser promoguda en els seus orígens per la Unió Europea.

La majoria d'ajuntaments de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, encapçalats pel consistori que aleshores governava Joan Clos, van cedir davant les tesis impulsades pel lobby que es mou al voltant del sector automobilístic. "Una disminució sostenible del trànsit amb vehicle privat provocaria que es qüestionés l'execució de noves infraestructures viàries, i això de retruc afectaria l'economia del país". Van redefinir la filosofia de la jornada. A partir d'aleshores no s'apostaria per reduir l'ús del cotxe, la consigna seria que es fes compatible amb l'ús de vehicles més ecològics per a trajectes curts pel centre de les grans ciutats. Aquesta nova modalitat de "Dia sense cotxes" més descafeïnat és la que s'ha imposat fins a l'actualitat a Barcelona.

L'ajuntament només talla el trànsit del Passeig de Gràcia com a acció simbòlica de la jornada. Allí s'hi instal·la una gran quantitat de carpes i de parades, però la majoria ja no són d'entitats crítiques amb el

model de mobilitat, d'economia i de transports públics. Si fem un recorregut per les parades veurem que n'hi ha de totes les regidories del consistori (Via Pública, Drets Civils, Medi Ambient, etc...) constituint una gran fira publicitària del propi ajuntament. S'acaba de complementar amb carpes de diaris com *La Vanguardia* i *El Periódico*.

▶ **Jornada pel Decreixement**
Però enguany totes aquelles entitats i persones que es mostren crítiques amb el model viari de Barcelona ja han tingut un nou espai on debatre i compartir experiències i reflexions. Al llarg de la mateixa jornada del 22 de setembre, al passeig de Lluís Companys es va desenvolupar el primer gran acte públic de l'Entesa pel Decreixement.

Els seus impulsors el defineixen com "un nou espai de confluència de tots aquells i aquelles que ja han deixat de creure en les tesis neoliberals dirigides sempre cap el creixement econòmic". Afirmen que "davant una ciutat envaïda pels cotxes, exponent bàsic de la societat del consum i símbol de l'individualisme imperant", i que observant "la Catalunya de ciment que ens estan venent, promotora de l'especulació salvatge i la destrucció del territori", des de l'Entesa es vol apostar per "una economia real, al servei de les persones, per recuperar les relacions, els carrers, els espais naturals per viure-hi i per a créixer".

Es van fer debats i es van presentar ponències sobre canvi climàtic, infraestructures i contaminació. També es van fer tallers de promoció i reparació de la bicicleta i de fabricació de forns solars. Els més petits també van poder passar una bona estona amb joguines fetes de materials reciclats que, a més, incentivaven la imaginació. A la tarda, després de desmuntar les parades, més de 200 bicicletes van participar d'una marxa lenta pels carrers de l'Eixample, tallant el trànsit a diverses confluències.

La jornada va acabar als Jardins de Gràcia amb una batucada. La Plataforma en Defensa del Transport Públic va fer el mateix dia una acció per reclamar un carril bus que accedeixi des del Baix Llobregat a la Diagonal. Van comparar la superfície que ocupa un autobús i el nombre de vehicles privats que es necessitaria per transportar el mateix nombre de viatgers. ☺

Albert Garcia

Igoitz Ziarreta

Xavier Lujan (PTP)

A dalt un dels tallers d'ecoeficiència energètica a les jornades de l'Entesa pel Decreixement. Concert de Betagarri organitzat per l'Euskal Etxea i l'acció de la Plataforma pel Transport Públic.

La 'polivalència' del Fòrum passa factura

Les festes de la Mercè d'enguany han tingut de tot i molt, o gairebé. Molts decibels de música en viu, molts wats de potència lumínica, molta gent als carrers, marxeta i... policia. Com a festa per a les masses que és, la quantitat sembla predominar per damunt de la qualitat i, això, no és un tòpic. L'espai Fòrum és el màxim exponent d'aquest model de festa que a vegades s'escapa de les mans, o de les porres.

Allà, a l'espai que aglutina més gent al llarg de tota la Mercè, tot anava bé, en ordre, fins dissabte entrada la matinada. Prop de les sis de la nit, furgonetes de la Guardia Urbana disposades horitzon-

talment van escombrar el centenar de persones que encara quedaven al recinte, fent avançar els vehicles des de dalt del pendent que dona accés al Fòrum fins la Diagonal. Els presents, sorpresos i concentrats en pocs metres per la pròpia acció de la policia, van llançar alguns objectes contra les furgonetes. La resposta va ser immediata per part dels agents, que van carregar a tort i a dret. La dotació policial es va duplicar en pocs moments, reforçada amb furgonetes dels Mossos d'Esquadra, i hi va haver escenes de persecució en les quals els presents van creuar contenidors als carrers i van tirar alguns dels orinaris mòbils dispo-

sats per la festa. Poca cosa més, cap detingut, i alguna pregunta per resoldre. Qui o què va motivar un desallotjament tant ràpid i desproporcionat d'un espai que va acollir milers de persones sense registrar pràcticament incidents? Probablement tingui relació amb el Congrés d'Oncologia que se celebra a l'edifici Fòrum aquests dies, i que a partir de dos quarts de vuit d'aquell matí obria les portes a milers d'assistents. Així doncs, està clar, calia fer net en un temps rècord, i a ben segur que ho van aconseguir, amb males maneres. L'endemà diumenge, última nit de festa, es va repetir el mateix fenomen.

EL CAMP // FESTA

Tarragona i Reus, cara i creu

Directa El Camp /elcamp@setmanaridirecta.info/

Aquesta setmana s'han celebrat les Festes Majors de Reus i Tarragona. Mentre a Tarragona, Santa Tecla es considera la "Festa Gran", la de Misericòrdia a Reus és la "Petita".

A Tarragona, les barraques alternatives s'han consolidat en la seva segona edició. Durant tres dies el Passeig de les Palmeres s'ha omplert a vesar de gent, en especial dissabte amb l'actuació d'Ha-beas Corpus. Una desena d'entitats, polítiques i socials, han participat en aquesta edició, consolidant així l'espai alternatiu a les Festes Majors.

La creu ha estat Reus. El col·lectiu artístic Perejil's Sounds tenia previst celebrar el dia de la revetlla -el dilluns de la Mercè-, una festa alternativa. Aquesta havia d'acabar a les set del matí amb un esmorzar popular per als que tenien més ganes de festa.

L'Ajuntament de Reus no va permetre fer un acte i va fer acabar la festa a les cinc en punt de la matinada

No obstant, l'Ajuntament de Reus no va permetre fer aquest acte i va fer acabar la festa a les cinc de la matinada, cosa que va provocar les queixes del col·lectiu, que van plasmar en el mateix cartell i en el flyer de propaganda. En aquests es veien els actes inicials guixats i les condicions imposades pel Consistori reusenc, escrits amb una tipografia que imitava un escrit a mà, on s'indicava que la festa havia d'acabar a les cinc del matí.

Queixes generalitzades

Però les queixes del jovent han estat generalitzades, ja que, el concert "gran", que es va fer el dissabte passat amb el grup Celtas Cortos va acabar a dos quarts de dues de la matinada, sense cap més oferta lúdica a la ciutat. Aquesta situació va fer que un grup de gent animés al públic del concert a agafar el cotxe per anar a les festes de Tarragona.

A més, aquests fets coincideixen amb un escrit del regidor de mobilitat, publicat al butlletí municipal, on acusa, de forma indirecta, als organitzadors de les Barraques de Sant Pere, la festa major "gran" reusenca, d'egoistes. També emplaça que aquest festival es faci l'any que ve en un espai habilitat per l'Ajuntament, dins d'un polígon industrial als afores de la ciutat, cosa que ha provocat la reacció de diversos col·lectius culturals i juvenils de la ciutat. ☺

VALLÈS ORIENTAL // PRIMERA TROBADA GENERAL DE LA CAJEI

L'Alça't 07 congrega més d'un miler de joves a Caldes de Montbui

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: zona d'acampada, exposicions sobre les campanyes de la CAJEI, parlaments durant la trobada de pobles de la Mediterrània i jocs no competitiu al costat de la zona d'acampada.

David Datzira

Jesús Rodríguez /redaccio@setmanaridirecta.info/

Més de 700 persones la primera nit i unes 1.200 la segona es van reunir als concerts organitzats per la CAJEI dins l'Alça't 07, la Trobada de Joves dels Països Catalans a la localitat de Caldes de Montbui. Els grups que van tancar la primera nit de concerts de la Trobada van ser Alerta Roja, Deskarats, Su Ta Gar i la Gossa Sorda. L'endemà, al pavelló cobert de Caldes de Montbui, l'Alça't va acollir el segon concert amb els grups Igitai,

Revolta 21, Pirat's Sound Sistema, Obrint Pas i Boikot.

Durant el cap de setmana, però, es van fer moltes altres activitats enmarcades dins els àmbits de lluita de les assemblees de joves. El divendres un centenar de joves van assistir a la taula rodona de joves d'organitzacions de la Mediterrània, amb presència de representants grecs, kurds, sards, amazigs, occitans, palestins i catalans. També els van acompanyar delegacions procedents de Galiza, Euskadi i Castella. L'endemà al matí a la zona d'acampada habilitada per a l'encontre es va desenvolupar una

olimpiada de jocs no competitiu com l'arrencacebes (amb un campionat d'una desena de grups).

La vessant més política es va donar amb les xerrades sobre les campanyes nacionals de la CAJEI al voltant de la lluita en defensa del territori i de rebuig a la simbologia feixista. Unes 500 persones van participar durant la tarda a la manifestació reivindicativa que va recórrer la localitat de Caldes de Montbui, encapçalada per estelades i pancartes en referència al jovent en lluita en defensa del territori. Un cop acabada la marxa els i les joves es van trobar per

debate sobre la lluita local de les assemblees de joves dins el marc dels Països Catalans. Al vespre una cercavila de cultura popular va amenitzar els moments anteriors al concert.

Durant la vetllada musical es van fer tres intervencions polítiques. La primera per denunciar l'especulació urbanística, la segona va comptar amb la pujada a l'escenari de les delegacions dels diferents pobles de la Mediterrània i, finalment, es va fer referència a la crema de símbols monàrquics en el context de la lluita per la independència. ☺

BARCELONA // ACCIÓ DIRECTA DAVANT L'OBSTRUCCIÓ BUROCRÀTICA

Nova parada de taxis autogestionada

Redacció Directa /redaccio@setmanaridirecta.info/

A la confluència de la Meridiana amb el carrer Rio de Janeiro de Barcelona hi ha una nova parada de taxis. Ha estat una acció directa per la inoperància burocràtica de l'ajuntament. Ja fa deu anys que amb el suport del sindicat STAC i la CNT-AIT, els taxistes van demanar que es tornés a instal·lar una parada que es va eliminar durant una reasfaltació del carrer Tisso confluència amb Rio de Janeiro.

Es van presentar instàncies, però el consistori va trigar un any a comprovar que la parada no s'havia refet després de les obres. Tot i això no la van tornar a instal·lar. Aprofitant la repintada d'un pas de vianants cinc anys més tard va ser reposada, però en un punt on no hi van clients. Ara els taxistes l'han senyalitzada més avall.

Un dels cartells a la nova parada de taxis de l'avinguda Meridiana

Edu Soterias

EL SEGRIÀ // VICTÒRIA DE LES PLATAFORMES OPOSITORES AL PROJECTE

L'Agència de Residus desautoritza el projecte d'abocador a Gimènells

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Gimènells i Pla de la Font, petits municipis del Segrià, tornen a ser notícia. Aquest cop, però, sembla que el rebuig popular ha tingut els seus efectes. El projecte d'abocador que l'empresa Xaviker SL tenia previst instal·lar a la Vall de Camarasa, rebutjat per un ampli sector de la població afectada (veure Directa núm.51), ha estat també desaconsellat per l'Agència de Residus de Catalunya, l'ARC, organisme encarregat de la gestió dels residus i depenent de la Conselleria de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat en un comunicat fet públic el 17 de setembre.

Considera aquest projecte sobredimensionat respecte al territori al que hauria de prestar servei

Segons l'ARC, la planta és massa gran en relació al territori on s'ubicaria i considera aquest projecte sobredimensionat respecte al territori al que hauria de prestar servei. Estava previst que ocupés dues hectàrees i albergués i tractés 1.500 tones de brossa diàries, tot i que podria afectar unes 70 hectàrees. L'ARC també afirma que no s'adequa al tractament de residus municipals que estableix el Pla territorial Sectorial d'Infraes-

Marxa unitària de les plataformes antiresidus el maig passat a Lleida

Ari

structures de Catalunya i que s'hi pronunciarà en contra tant bon punt en rebí el projecte, que actualment està presentat a l'Ajuntament de Gimènells. A més, l'Agència ha emès informe negatiu sobre l'actual projecte de modificació de normes subsidiàries urbanístiques que ha promogut el consistori. L'ARC va rebre la documentació de part de l'empresa promotora el passat 29 d'agost i s'hi ha posicionat tot i que encara hi manca l'informe municipal i el certificat d'adequació urbanística.

Xaviker S.L., del grup Nicolás, ha presentat un recurs administratiu per seguir endavant, pas previ a un procés contenciós administratiu que es podria iniciar. La Vall de Camarasa és un paratge de 50 hectàrees situat al terme muni-

cipal de Gimènells i Pla de la Font, a tocar del terme municipal de Lleida i molt a prop del d'Almacelles. Hi són molt properes les poblacions de Sucs, Raimat i Santa Maria de Gimènells, les quals també es podrien haver vist afectades.

El projecte d'abocador va provocar la creació de la plataforma Segrià.net, posicionada clarament en contra i que ha aconseguit un fort suport popular i ha propiciat massives mobilitzacions en els pobles afectats. La població es va assementar del projecte a través dels veïnats afectats, propietaris de les terres i que, en aquells moments, les estava venent. Com una taca d'oli, qui no venia, veia com el preu inicial anava disminuint.

L'alcalde de Gimènells, José Manuel Pardos, el primer alcalde de Ciutadants - Partido de la Ciudadania, i anteriorment expulsat del Partit Popular, va posicionar-s'hi en contra en plena campanya electoral, quan va veure les dimensions que estava prenent la resposta popular al projecte.

El perill que les terres de ponent es converteixin en l'abocador de Catalunya encara és real. Hi ha d'altres que encara estan en marxa, com la creació d'una planta incineradora a la Granja d'Escarp o la que ja existeix a Puigverd d'Agramunt, Grefacsa, que ha estat objecte de múltiples denúncies. Les diferents plataformes es van unir per tractar conjuntament aquest tema. Es pot trobar informació al bloc defensadelterritori.blogspot.com

PALLARS SOBIRÀ // UN CENTRE SOCIAL A UNA VALL DEL PIRINEU

Medi Ambient i Habitatge vol desallotjar el CSO La Forestal

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

El Centre Social Okupat La Forestal pot ser desallotjat. Així els ho ha comunicat el Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya, propietaris de l'antiga casa forestal del poble d'Escòs, al Pallars Sobirà. Ara fa un any, aquest departament ja havia mostrat les seves intencions, però en aquell moment no va aclarir la propietat de la casa. Després d'un any i mig, a l'espai s'ha fet un centre social, amb un forn de pa, un hort, espai per a diferents animals i també serveix de vivenda per a diverses persones. Tota aquesta activitat contribueix a donar vida a un poble on tan sols hi viuen tres famílies i que forma part del terme de Soriguera, compost per quinze municipis. Segons expliquen membres del

Concentració a la Delegació de Medi Ambient de Lleida

Ari

CSO a la DIRECTA, està previst que en aquest espai es faci un projecte de cria en captivitat del gall fer, el qual les persones que impulsen el projecte no tenen clar que pugui ser viable, tant per la situació geogràfica com per la fragilitat de l'a-

nimal. Des del CSO critiquen també que es vulgui destruir un projecte real i dut a terme de manera totalment autogestionada i en harmonia amb el medi natural que l'envolta. També fan palès el seu desacord amb la transformació

que estan patint els Pirineus, a la que qualifiquen de "parc temàtic".

El dissabte 22 de setembre una cinquantena de persones es van concentrar al riu de Sort i van fer un berenar reivindicatiu i una representació de la vida a la casa. Quan tornaven a Escòs, els va aturar un control antiterrorista dels Mossos d'Esquadra. Dilluns al matí més d'una quarantena de joves, moltes vingudes del Pirineu i també membres de La Forestal, es van concentrar davant la seu de Medi Ambient i Habitatge a Lleida. Allà hi van presentar un escrit d'al·legacions al desallotjament. També portaven aliments fets per elles mateixes per reivindicar i mostrar els resultats del seu projecte. A la vegada s'hi va desplegar un gran dispositiu policial amb unitats d'antivallots dels Mossos d'Esquadra.

CORNELLÀ // OKUPACIÓ

Campanya contra el desallotjament d'habitatges

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Tres cases okupades estan en perill de desallotjament a Cornellà de Llobregat. Durant la propera setmana es faran una sèrie d'activitats per denunciar la seva situació i la impossibilitat per a la classe treballadora d'accedir a l'habitatge per l'actuació de bancs i immobiliàries. La primera d'elles és una cercavila antiespeculativa que recorrerà els carrers de la ciutat el proper dissabte.

Dues de les cases, Els Dalton (un any i mig d'okupació) i El Kau (quatre anys d'okupació), tenen data de desallotjament pels dies 2 i el 4 d'octubre respectivament. Per la seva banda, la Lakandona, que porta sis anys okupada, encara està pendent del judici civil. Està situada en una zona anomenada Cal Llargués, que el govern local vol destinar a equipaments. Això suposarà l'enderroc d'altres cases amb jardí i el desplaçament dels veïns. En aquest sentit, fa dues setmanes sis dotacions d'antivallots de la policia van desallotjar dos pisos buits propietat del Deutsche Bank i situats sobre el centre social La Bankarota.

VALLÈS OCC. // REPRESSIÓ

Detenció irregular durant les Jornades Antirepressives de Cerdanyola

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els Mossos d'Esquadra van detenir el dissabte tres veïns de Cerdanyola del Vallès després d'un desallotjament il·legal d'una vivenda okupada. Una noia que participava en les Jornades Antirepressives organitzades per l'Assemblea d'Okupes va rebre una trucada del cos armat comunicant la detenció. Això va modificar el desenvolupament de les activitats programades per concentrar-se davant de la comissaria reivindicant l'alliberament dels detinguts, concentració que els Mossos van amenaçar amb declarar il·legal. Després de nou hores tancats a la comissaria, els detinguts van sortir sense cap document oficial que acredités el motiu de la detenció, és a dir, no saben oficialment de què se'ls acusa. Se'ls van assignar advocats d'ofici diferents dels quals no tenen certesa de la seva acreditació i ni tan sols tenen manera de contactar amb ells.

El delictes que se'ls va imputar inicialment és el de presumpta "usurpació de domicili deshabitats", però els Mossos no van prendre acta policial de l'okupació i directament van procedir a un desallotjament per la força sense ordre judicial.

BARCELONA // EL COST GLOBAL DEL 'NYAP' POT ASCENDIR A UNS 300.000 EUROS

Ordenen retapiar un túnel del metro per poder fer-se la foto

☞ Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els màxims responsables de GISA i del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya es van fer una foto el 25 de setembre davant una gran paret de ciment a la línia 9 del metro de Barcelona. Jordi Hereu també acompanyava a Joaquim Nadal en aquest acte protocolari.

Un error de càlcul va fer que l'enorme paret de 15 metres caigués per sorpresa a les 3 de la matinada

Es tractava d'inaugurar el final de la tunelació de la línia 9 en el seu tram al barri de Sant Andreu de Palomar. Però aquell mur on es van fer la foto era fictici. Dues setmanes abans de l'acte, on es va convocar a desenes de periodistes, un error de càlcul va fer que l'enorme paret de quinze metres caigués a les tres de la matinada davant la sorpresa de tot el personal de l'obra que hi treballava en aquell moment. La màquina tuneladora va avançar uns metres

més del que estava previst i ja no es podia escenificar davant de la premsa el moment en que es finalitzava un dels trams més importants d'aquesta infraestructura pressupostada en 3000 milions d'euros.

▶ Ordenen reconstruir-lo

Els màxims responsables de GISA (Gestor d'Infraestructures de la Generalitat), que actualment dirigeix el socialista Xavier Casas, van decidir reconstruir el mur per tal de simular la seva caiguda davant dels periodistes. Per fer-ho amb total discreció van instal·lar un gran teló verd de 120 metres quadrats que impedia la visió directa de la màquina tuneladora. També es van contractar diverses màquines especialitzades en recollir tones de roca i elevar-les fins a la superfície. Van netejar tota la zona afectada per l'ensorrament del mur. Aleshores va començar el maquillatge.

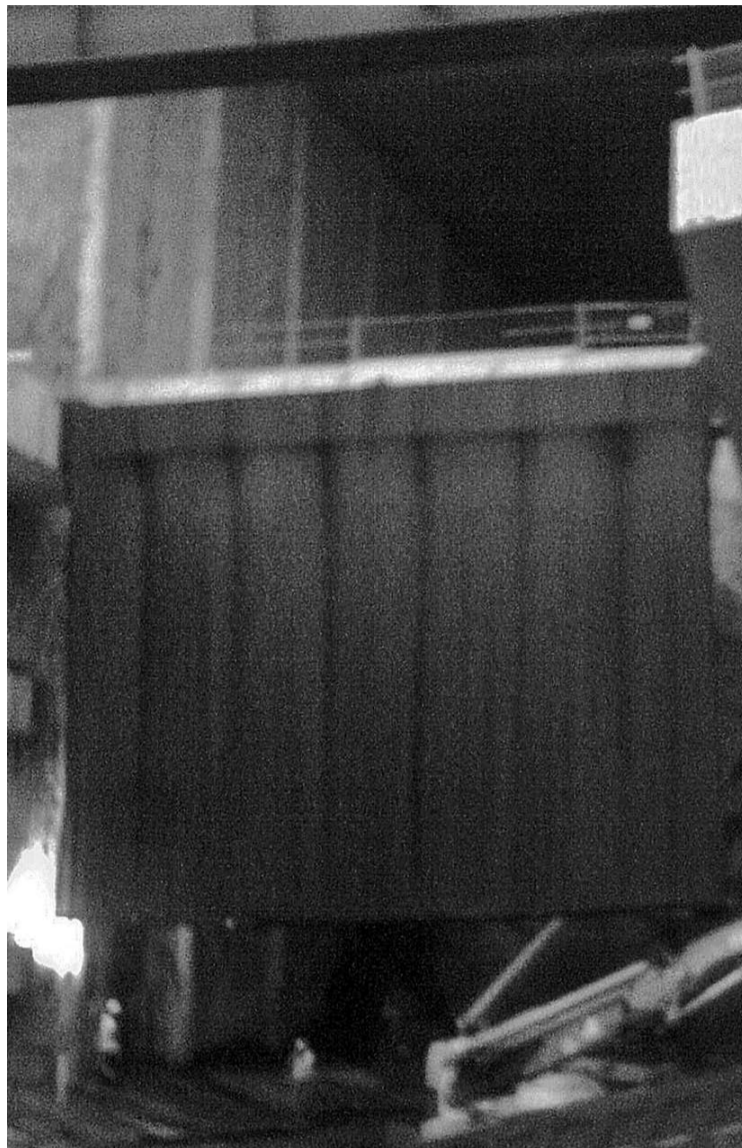
Desenes d'operaris van estar durant dues setmanes reconstruint el gran mur i col·locant al damunt una capa de ciment argilós per fer veure que es tractava de la roca i el terra originari. Experts en aquest tipus d'obra pública han calculat que la despesa total per tal de simular un nou mur ha ascendit a 300.000 euros. Tota l'operació s'ha executat amb gran secretisme i s'ha incrementat el nombre de vigilants de seguretat al recinte.

▶ La reacció de Nadal

Durant l'acte cerimonial en que la tuneladora ha calat el mur reconstruït i l'ha reenderrocat, el conseller Joaquim Nadal ha reconegut que "s'havien gastat uns 12.000 euros en ciment per refer el mur, però que en el fons això no tenia cap importància i el que s'havia de fer és parlar de la finalització de la tunelació". Els grups municipals de l'oposició a l'ajuntament de Barcelona van aprofitar aquestes informacions per exigir a l'alcalde Hereu que no participés de la "pallassada" en que es convertiria aquest acte davant dels periodistes.

▶ Gran soroll de matinada

Segons hem pogut saber des de la DIRECTA, la matinada en que es va ensorrar el mur el soroll estrepitos va despertar alguns veïns que es troben a centenars de metres de l'obra. Davant l'ensurt fins i tot alguns d'ells va trucar a la guàrdia urbana. Les roques esfondrades van arribar a desenes de metres del seu punt original, arribant a caure just al peu de l'altre màquina tuneladora que es troba dins el pou on hi ha la confluència dels túnels de la línia 9. No hi va haver cap desgràcia personal per una qüestió d'atzar, ja que tot el personal que treballa a les obres es trobava en el seu lloc habitual sense que estigués previst un ensorrament en aquells moments que podria haver-los atrapat. ☹

La tuneladora darrera del teló instal·lat per ocultar-la

Arxiu

MADRID // SENTÈNCIA CONDEMNATÒRIA PER 'ALASBARRICADAS.ORG'

L'Sgae guanya el judici contra un web i denuncia la revista 'Quimera'

☞ Pau Cortina Trilla

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Societat General d'Autors i Editors acaba de guanyar el judici contra el web Alasbarricadas.org, a qui el cantant i membre d'aquesta entitat, Ramoncín, va denunciar per haver atemptat contra el dret a l'honor de la seva persona. En un fòrum obert d'aquest web alguns internautes van proferir crítiques dures cap al popular personatge i el titllaven de pallaso o embuster, entre d'altres qualificatius.

El 19 de setembre, la jutgessa que ha instruït el cas va dictar la sentència, on falla a favor de l'SGAE, i condemna el "responsable del web" a indemnitzar Ramoncín amb la quantitat de 6.000 euros, a publicar la resolució i contingut de la sentència al seu web, i a retirar-ne els continguts difamatoris que van motivar la denúncia -cosa que Alasbarricadas ja havia fet feia temps, des que va tenir coneix-

xement de la denúncia de l'SGAE. El web ja ha anunciat que recorrerà la sentència.

D'aquesta manera, la jutgessa ha desestimat la petició d'absolució de l'advocat defensor, un posicionament que també compartia el ministeri fiscal.

La jutgessa no ha valorat mai l'actitud diligent de l'acusat, en contra del parer del fiscal

Com el seu advocat, el fiscal considera innocent l'acusat, valora la seva actitud diligent, i enten que la sentència presenta una sèrie d'incongruències, començant pel fet que aplica la Llei de Serveis per la Societat de la Infor-

mació i el Comerç electrònic (LISSCE) a Alasbarricadas, quan no hauria de ser així. Tenint en compte que aquest portal no és d'una empresa, que no hi ha transaccions econòmiques pel mig, i que els seus continguts provenen de tot aquell que tingui la voluntat de penjar-los, l'esmentada llei LISSCE no es pot aplicar.

La contradicció principal de la sentència, segons diverses fonts i segons l'advocat defensor es refereix al següent punt de la llei: "El propietari d'un web és responsable dels continguts publicats quan: sap que són il·lícits o que lesionen els drets de tercers; quan sabent això no retira els continguts". El fet és que el caràcter lícit o il·lícit d'un contingut ha de venir determinat per un òrgan competent, s'entén, un jutge, però precisament en aquesta matèria no hi ha cap tipificació prèvia. En aquest sentit, l'acusat no podia saber si els comentaris sobre Ramoncín eren o no il·lícits i, per tant, no tenia motius

per retirar-los de la pàgina. D'altra banda, la sentència valora l'actitud omissiva de l'acusat i la poca accessibilitat durant el procés, dues acusacions si més no sorprenents, tenint en compte que els

L'aplicació de la Llei de Serveis per la Societat de la Informació està fora de lloc, perquè aquest web no és d'una empresa

continguts "ofensius" van desaparèixer del web molt abans de començar el judici. Finalment, la jutgessa acusa el jove de "no tenir

moderació ni filtres a la pàgina", un retret molt valoratiu que obvia l'essència participativa i lliure d'un portal com a les Barricades.org, que precisament fa bandera de l'absència de filtres.

▶ L'SGAE no s'atura aquí

Paral·lelament, l'SGAE ha llançat una altra demanda, en aquest cas contra la veterana revista literària Quimera. Segons fonts de la publicació, la denúncia es basa en "una lectura literal" de l'article d'opinió titulat "La horda de gestoras" i firmat per Trebor Escargot, en el qual es parla de manera irònica sobre la pirateria editorial i sobre les associacions que suposadament vetllen pels drets dels autors. Per això, l'SGAE sol·licita a la revista 9.000 euros per reparar els "danys contra l'honor de la institució" que s'haurien causat amb l'esmentat article. Com ja van fer amb Alasbarricadas, l'SGAE ha denunciat Quimera sense posar's-hi en contacte prèviament. ☹

GIRONA // POLÈMICA PER LA LLIURE EXPRESSIÓ ANTIMONÀRQUICA

Crema col·lectiva de fotos dels reis en resposta a la imputació d'injúries

Jordi Garcia

Plataforma Antifeixista de Madrid

David Datzira

Directa Baix Llobregat

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Acció durant l'acte d'Ana Pagans i el rector de la UdG, concentració a la plaça Colón de Madrid, acte de suport davant l'ajuntament de Sabadell i crema de fotos a Molins de Rei.

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

L'Audiència Nacional va citar a declarar com a inculpat a un jove militant d'Endavant acusat d'injúries a la corona espanyola. El motiu de la citació va ser la crema d'una foto del rei espanyol en protesta per la seva visita a la ciutat de Girona per inaugurar el Parc Tecnològic de la UdG. En la seva declaració, el jove es va inculpar de la crema i ho va defensar com un acte polític contra la corona i emmarcat dins el dret de la llibertat d'expressió. En un primer moment, el fiscal demanava la retirada del passaport i una fiança de 10.000 euros, peticions que van ser desestimades pel jutge Santiago Pedraz que va deixar el jove en llibertat però amb càrrecs. El jove va rebre la solidaritat d'un

nombrós grup desplaçat des de Girona que va concentrar-se davant l'Audiència Nacional. Els concentrats van ser envoltats en

El jove va declarar-se autor dels fets i va emmarcar-ho dins el dret de la llibertat d'expressió

tot moment per efectius antidisturbis de la Policia Nacional i després de ser multats per manifestació il·legal van ser obligats a desplaçar-se a uns 200 metres dels Jutjats.

Resposta ràpida

Davant la citació del jove, Alerta Solidària, va convocar una nova concentració el dissabte 22 de setembre a la plaça del Vi de Girona. Aquesta convocatòria es va estendre a altres ciutats dels Països Catalans com Ripoll, Sabadell, Molins de Rei i València. En la concentració de Girona en la qual hi van participar unes 300 persones, es van cridar consignes contra la corona i a favor de la independència dels Països Catalans. En el manifest llegit al final de la concentració es va criticar la repressió per part de l'estat espanyol cap a l'independentisme més combatiu. També es va fer referència a la nul·la reacció de la classe política catalana i a la col·laboració d'ICV que va col·laborar en la identificació del jove citat per l'Audiència Nacional. Finalment es va de-

nunciar la detenció de dos joves per part de la Policia Municipal de Figueres acusats d'injúries a la corona per fer pintades contra la monarquia. Un cop llegit el manifest i sota el lema "jo també cremo el rei", una cinquantena dels concentrats van cremar fotocòpies dels reis, fet que va donar per acabada la concentració. Aquesta crema col·lectiva també es va fer a la ciutat de Molins de Rei.

Marlaska ordena investigar

Davant d'aquestes dues cremes col·lectives, el jutge Fernando Grande-Marlaska ha demanat als Mossos d'Esquadra i a la Policia Nacional que identifiquin totes les persones que van participar-hi. Segons el jutge de l'Audiència Nacional aquestes persones poden ser acusades també d'un delictes d'injúries a la Corona.

Acció a la universitat

La SEPC va aprofitar que aquest dimarts 25 s'inaugurava el curs acadèmic de la UdG, en el que hi va participar l'alcaldeessa Anna Pagans i la rectora Anna Maria Geli, per denunciar la invitació que va fer la universitat al monarca. En la protesta diversos estudiants van desplegar una pancarta on s'hi podia llegir: "La Universitat és de tots i totes, rectora dimissió". També van llegir un manifest. En el comunicat van criticar que s'hagués invitat al rei a la inauguració del Parc Tecnològic, apartant-ne els mateixos estudiants d'uns equipaments que són de la mateixa Universitat i la criminalització que s'està portant a terme a partir de les protestes que es van fer. **Ⓜ**

La reflexió

La petita victòria i el ganivet de la "nocilla"

Lluc Salellas

Quina setmana més trepidant. Des que el monarca espanyol va ser convidat pels empresaris i l'equip de govern de la UdG a trepitjar la ciutat de Girona, la sensació que s'ha anat estenent és que, a mesura que passaven les concentracions, "l'excursió" amb autocar a Madrid i, finalment, la cremada popular de fotografies de dissabte, tots plegats havíem assolit una petita victòria. Un triomf que s'expressava, per exemple, en les cares i les con-

signes de les concentrades a Madrid quan en Met es retrobava amb nosaltres després de declarar en català a l'Audiència Nacional, quan superàvem "per golejada", amb la seguretat de saber-nos legítims vencedors, les constants provocacions de les forces policials el dissabte 15 a Girona o el divendres 21 a Madrid, o finalment, quan es cremaven conjuntament fotografies dels reis, dissabte al vespre. De fet, no hi ha dubte que el que va començar com a una acció reivindicativa contra el rei espanyol ha servit per demostrar, de

forma evident, l'estupidesa i la fragilitat de la majoria dels fonaments i arguments que s'utilitzen per defensar una institució com la monarquia o un Estat com l'espanyol. Per cert, la petita victòria ha estat revestida, com no podia ser d'altra manera, amb episodis tan esperpèntics, però suposo que lògics des del seu punt de vista, com ara requisar els ganivets sense serra per untar "nocilla" o mermelada que ens vam endur a Madrid o les multes per concentrar-nos allà, on la policia ens havia situat per qüestions de seguretat. Lògica pura.

SABADELL // ANTIFEIXISME

El judici contra militants del MSR es posposa fins el 20N

Directa Sabadell
/sabadell@setmanaridirecta.info/

Després de vuit anys dels fets, el judici per agressions feixistes, que estava previst pel passat 25 de setembre, va ser suspès per segona vegada. La nova data, 20 de novembre, va generar diversos comentaris entre els assistents. Un dels acusats ironitzava: "si hem d'anar al Valle de los Caídos ho tindrem fatal per venir". El cas es remunta a l'octubre del 1999, quan un noi que es dirigia amb dues persones més a una festa va ser apallissat per un grup de sis neonazis. Poca estona més tard els agressors, alguns d'ells militants d'Alternativa Europea i actualment almenys tres d'ells apareixen a les llistes del partit feixista Movimiento Social Republicano, es van dirigir a l'Ateneu Popular Insurrecte on van trencar els vidres i la porta per amenaçar amb una pistola les persones que hi havia. La mateixa nit van ser detinguts per la Policia Nacional i els van trobar un mòbil sotret a les primeres víctimes, unes cadenes i roba per cobrir-se el rostre. Un dels detinguts tenia un tall provocat pel trencament de vidres.

RUSSAFA // JUDICI

La fiscalia demana quatre anys de presó per quatre antifeixistes

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

A Russafa (València) tindrà lloc els propers 16, 18 i 19 d'octubre el judici a quatre persones que van participar d'una manifestació en contra d'una altra manifestació que va convocar el març de 2002 la feixista Plataforma España 2000 amb el lema: Ruzafa limpia. Davant d'això, l'Assemblea Antifeixista va convidar al veïnat i a diferents col·lectius a fer una cassolada per rebutjar les seves provocacions, les seves agressions racistes i per a impedir el pas de la marxa. La manifestació feixista va ser protegida en tot moment per la policia, que impedia a la contramanifestació tallar carrers. Així, es van iniciar aldarulls i amb aquests, trencadisses a entitats bancàries que la fiscalia fixa en 40.000 euros.

La manifestació feixista va agredir a vianants, destrossar negocis d'immigrants i va intentar atacar un centre social, però ningú va ser detingut. En canvi, la policia va detenir arbitràriament a 23 persones i a quatre d'elles les acusa de tots els desperfectes d'aquell dia i els considera responsables d'un delictes de desordres públics, danys i atemptat a l'autoritat. L'Assemblea Antifeixista ha convocat una concentració contra el judici pel 16 d'octubre a la Ciutat de la Justícia de València.

BIL'IN

Com cada divendres des del gener del 2005, quan el comitè popular va decidir començar les manifestacions setmanals contra la construcció del mur, arriben a Bil'in desenes d'activistes israelians per protestar contra la política de separació que ha imposat el seu govern i que es materialitza amb aquesta construcció d'aïllament. És un esglaó més a la ocupació i a l'expoli. Es tracta d'evitar el contacte i la lluita conjunta d'israelians i palestins, que no s'uneixin en contra d'aquesta injustícia.

Humanitzar l'enemic, crear vincles, compartir estratègies, generar confiança... és un procés lent però dóna fruits. A l'esquena s'arrosseguen debats sobre diferències culturals i ideològiques, sobre les formes d'acció, sobre els codis de conducta o les crítiques mútues als models de societat, que en algun moment han tensat les relacions. Però la ocupació és massa concreta i els aconteixements demanen reaccions, les quals acaben sent tant diverses com la multitud de sensibilitats que existeixen. Lluny de trepitjar-se, totes es complementen, perquè l'enemic es poderós i sempre va per davant.

El passat 4 de setembre la Cort Suprema israeliana va aprovar un decret que insta a modificar part del traçat del mur, aixecat en terres de Bil'in. Tot això es fa perquè els agricultors puguin accedir als seus terrenys. El decret també va donar el vist-i-plau legal a un projecte de vivendes en un assentament construït il·legalment.

FOTOGRAFIA I TEXT: Pere Albiac

ENTREVISTA // ADA COLAU, ASSEMBLEA 'V DE VIVENDA'

“Els ajuts al lloguer són assistència social, no una política d’habitatge”

El govern espanyol va anunciar la darrera setmana una sèrie d’ajudes econòmiques al lloguer, destinades als joves de fins a 30 anys. La flamant ministra d’Habitatge, Carme Chacón, acompanyada en la seva aparició pública per Jose Luís Rodríguez Zapatero, va vendre aquesta mesura com un pas important cap a la resolució d’un dels grans problemes que afronta la societat actual: l’accés a

l’habitatge. Tanmateix, hi ha qui veu en aquest anunci una actitud merament electoralista que, a més, parteix d’un enfocament esviaixat per afrontar aquesta problemàtica latent. La Plataforma V de Vivienda assegura que els ajuts econòmics anunciats no són la solució, ni definitiva ni parcial, sinó només un pegat. Exemple, diuen, d’una política assistencial que no dona cap pas en ferm

en la línia d’aconseguir “canvis estructurals necessaris per fer efectiu el dret a l’habitatge”. Ada Colau, membre d’V de Vivienda que insisteix en recordar l’origen ciutadà d’aquest “ens”, discrepa de l’anunci fet pel govern espanyol, qüestiona la política d’Habitatge, en mans d’ICV dins el govern tripartit, i anuncia noves aparicions estelars de la seva icona més popular, l’anomenat “Súper Vivienda”.

☞ Pau Cortina Trilla
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quina opinió us mereixen els ajuts al lloguer anunciats pel govern espanyol la darrera setmana?

En poques paraules, és màrqueting electoral i del dolent. És una mesura que no garantirà el dret a l’habitatge sinó que pot complicar més la situació en la mesura en que pujaran els preus dels lloguers, com ja han reconegut les mateixes associacions de propietaris. És inflacionista perquè el mercat l’incorporarà ràpidament, i acabarà afavorint als promotors, ja que el preu de l’habitatge no està regulat pel sector públic.

Com interpreteu el nomenament de Carme Chacón com a ministra d’Habitatge?

Si fóssim benèvolts pensariem que el govern es ingenu i pensa que el problema de l’habitatge és només d’uns quants joves, i per això ha escollit a Chacón per tenir un discurs proper i donar una imatge de solidaritat amb “els mileuristes”. Però el govern no ho és d’ingenu i, per tant, ens sembla una manera de no afrontar el problema... Trujillo estava cremada, però és que a més va protagonitzar una de les campanyes més ridícules que s’han fet, anomenada Kelifinder.

La cosa més esperpèntica de l’època Trujillo va ser la campanya ‘Kelifinder’, un pur espot publicitari amb un to pseudo urbà i juvenil, amb molta sorna

Kelifinder?

Sí, una campanya horrorosa on assumien que no podien garantir-te un lloc per viure, però que t’ajudarien a buscar-lo. Tot amb una imatge pseudo juvenil i pseudo urbana que regalava les “bambes Kely Zinder”, la qual t’ajudaven a trobar pis... això va generar rebuig i sorna. Per altra banda, Trujillo va gestionar pessimament la “no celebració” de la cimera europea sobre habitatge que s’havia de fer

Manifestació del 23 de desembre de 2006, una de les primeres manifestacions massives d’V de Vivienda”

Eloy de Mateo

a Barcelona. Però el problema no és si hi ha Trujillo o Chacón. El problema és del concepte Ministeri d’Habitatge en sí, amb escàs pressupost i sense un enfocament de resoldre el problema de manera estructural...

Els ajuts al lloguer són inflacionistes, insuficients... Res de positiu?

Mentre no es resolgui el problema, evidentment hi ha d’haver ajudes, perquè hi ha gent desesperada, desnonada... Però això no ho veig com una política d’habitatge sinó com una assistència social. El problema és que porten anys d’ajudes econòmiques i no de mesures estructurals, mesures que ara són perfectament possibles i que estan a l’abast de l’administració. És inacceptable que els ajuts es vinguin com la gran política d’habitatge; és només un pegat. Encobrir el discurs de sempre. Sota el discurs que ajuden els joves, en un moment que la bombolla immobiliària peta, és treure diners públics per seguir alimentant el mercat immobiliari que entra en crisi en la compra i venda ja li va bé el lloguer, un negoci en la protecció social

La desgravació fiscal del lloguer o el lloguer forçós, són mesures estructurals?

La desgravació fiscal és una política correcta, a més d’una reivindicació històrica del moviment veï-

nal i associatiu. Però un cop més, la desgravació, per si sola, també és quelcom que el mercat assumeix augmentant els preus de sortida dels pisos.

“El P.N.H i la nova Llei d’Habitatge són electoralistes perquè volen marcar, falsament, distàncies polítiques amb els socis de govern”

Però contra això és difícil lluitar..

Home, quan més mesures tens per impedir que l’habitatge sigui un negoci privat i una mercaderia és més fàcil d’evitar l’augment del preu. Nosaltres seguim apostant per la funció social dels pisos buits, i el problema és que les institucions no estan fent res per posar aquest parc de pisos a disposició de la gent. Però hi hauria

maneres d’augmentar-lo que no s’estan utilitzant. Per exemple, no s’entén que s’estiguin construint més pisos de protecció oficial destinats a la compra que al lloguer, ni tampoc el fet d’establir un màxim de 30 anys pels pisos protegits de compra, després dels quals poden tornar a entrar al mercat de compravenda. Els diners públics no es poden destinar a crear un “propietari”, i en canvi, en el nou Pacte Nacional per l’Habitatge es destina més del 60% dels pisos de protecció oficial a la compra i el 40% o menys al lloguer. Això només s’explica com una política d’assistència al mercat privat, i no com una política pública d’habitatge.

Es diu que ICV es vol plantar i mantenir el punt del lloguer forçós amb o sense el suport de CiU. Creus que serà així finalment?

Vista la baixada de pantalons sistemàtica fins ara... és dubtós. I encara que ho mantinguin, no vol dir que ho apliquin. En tot cas, pot ser que ho aprovin com a bandera d’una suposada nova llei ambiciosa en aquesta matèria. Però aquest punt de la llei està molt lluny de ser una autèntica expropiació forçosa, ja que es parla de l’usufructe i no del pis en si mateix. L’administració farà la feina d’administrador de finques pel propietari, a qui li garantirà el pagament del llo-

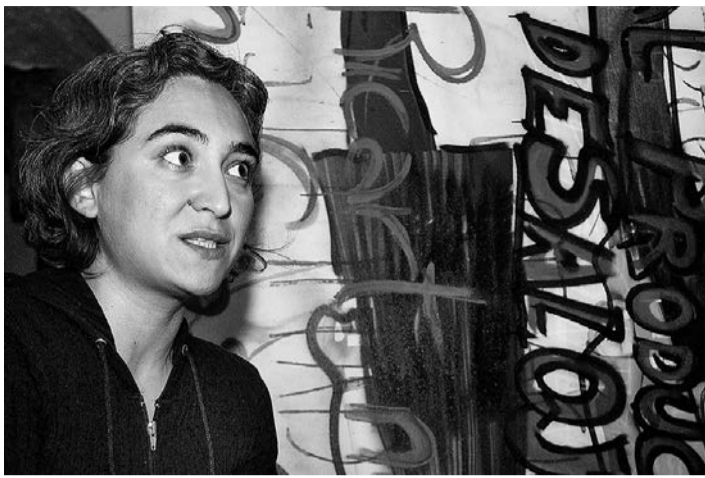
guer, i li tornaran en perfecte estat, i remodelat si convé. Tal com està, és una mesura de mínims, malgrat la polèmica que ha aixecat. Tampoc s’han explicat els criteris d’aplicabilitat d’això.. Com es farà? A Holanda es fan llistes públiques dels pisos desocupats perquè la gent ho sàpiga i hi pugui accedir. Aquí estem molt lluny de polítiques que a Europa funcionen amb tota normalitat.

“La Generalitat havia fet bé de no publicitar les ajudes al lloguer que ja s’estaven donant aquí, a diferència del què ara fa el Govern espanyol”

El “Lloguer Just” (màxim 30% dels ingressos d’un individu al pagament del pis), que planteja el Departament d’Habitatge, et

Continua a la pàgina següent >>

Ada Colau és membre d'ICV de Vivienda

Eloy de Mateu

>> Ve de la pàgina anterior

sembla un objectiu realista i defensable?

Són uns mínims internacionals establerts, per tant no em sembla ambiciós sinó bàsic per garantir el

“El lliure mercat no es preocuparà mai de garantir un dret fonamental, només de fer beneficis”

dret a l'habitatge... hauria de ser així. El problema és com aconseguir-ho; es farà invertint diners

públics per pagar la diferència entre mercat i preu just, a costa d'enriquir més els promotors immobiliaris, o bé regulant el preu de l'habitatge i enfrontant-se al sector privat?. Aquí està el quid de la qüestió.

I com es regulen els preus, sense tenir en compte l'interès dels promotors?

De moment, als promotors se'ls hauria de col·locar al seu lloc perquè per ara sembla que són els únics interlocutors a tenir en compte en tota aquesta història. El cert és que hem perdut molt terreny i ara ens semblen impossibles coses bàsiques, a Europa per exemple, com que el preu d'un habitatge estigui regulat. El creixement econòmic d'aquest país s'ha centrat durant anys de manera irresponsable en la construcció, i ara hi ha pànic polític a canviar la centralitat econòmica que ocupa

aquest sector. Cap responsable polític ha volgut assumir-ho durant la seva legislatura. És inacceptable que els ciutadans hagin de pagar ara per aquesta irresponsabilitat. S'ha de tornar a l'origen, al marc constitucional i estatutari on es recull el dret a l'habitatge, doncs el mercat mai es preocuparà de fer efectiu aquest dret, s'ocuparà de fer beneficis i prou.

“Estem molt lluny de mesures que a Europa s'estan aplicant des de fa molts anys i que aquí es plantejen com si fossin grans passes endavant”

Aleshores?

S'ha de fer una forta regulació, i qui s'ha estat enriquint amb unes plusvàlues escandaloses del 20% l'any, potser s'haurà de plantejar revertir tot aquest guany en el bé de la societat.

Us identifiqueu amb altres actors de l'esquerra, per exemple els sindicats, que ara per ara no firmarien el pacte?

La mobilització ciutadana va sor-

gir al marge de qualsevol organització implicada en el pastís, començant pels sindicats, respecte els quals no costa massa ubicar-se a l'esquerra i que han estat anys i anys sense preocupar-se excessivament que s'estengués el dret a l'habitatge

Però en tot cas discrepen, això us apropa no?

Sí, però és que el Pacte Nacional per l'Habitatge ha arribat a un extrem de baixes que seria escandalós que algú que tingui una mínima pàtina de sensibilitat social el firmés, seria un escàndol. **Perquè són electoralistes el projecte de Llei i el PNH, si fa temps que s'hi treballa?**

Electoralista ho és, però no en el sentit que s'hagi fet per la proximitat d'eleccions, sinó pel rol propi d'Iniciativa dins del govern. ICV vol marcar una línia pròpia per reafirmar que ells fan una política social més avançada... que jo no veig. Perquè al final estan fent la feina bruta al PSC, però com a estratègia d'imatge els pot funcionar. Han estat hàbils en la captació del discurs ciutadà, com es pot veure en el preàmbul de la Llei de l'Habitatge, on el discurs és impecable, però no la seva aplicació

Quina funció compleix V de Vivienda més enllà de l'agitació?

V de Vivienda mai ha pretès ser una organització, sinó l'aglutinador d'una mobilització ciutadana a favor del dret a l'habitatge. Sí que som partidaris de que es repeteixin i multipliquin les mobilitzacions socials. S'ha aconseguit que es parli més del tema, que hi hagi

més sensibilitat social. Però quant a polítiques reals efectives, pràcticament no s'ha aconseguit res. V de vivienda només pretén ser el que ha estat fins ara, fomentant la pressió social per fer real el dret a l'habitatge, però potser arrel d'aquesta experiència en el futur sorgiran iniciatives noves i diverses

Vista la baixada sistemàtica de pantalons d'ICV fins al dia d'avui, costa de creure que tinguin les forces per mantenir la polèmica mesura del lloguer forçós

Heu tingut “bona premsa”..

Depèn de com t'ho miris, és relatiu. Els mitjans són mesquins i ens treuen d'una manera efímera que no aconsegueix canviar el seu discurs. Però l'espai que ens donen es per les mobilitzacions i mai per exposar el discurs de manera reposada. El Súper Vivienda ha tingut molt èxit, tant ciutadà com mediàtic. En tot cas, Súper Vivienda seguirà apareixent...

BARCELONA // LA GUERRA OBERTA PER MEDIAPRO ESQUITXA LA VIDA POLÍTICA

El pastís del futbol per televisió, rere les crítiques d'“El País” a Chacón

✉ Oriol Matadepera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La setmana passada el diari *El País*, capçalera del Grup Prisa, qüestionava les noves mesures de la ministra d'habitatge Carme Chacón per considerar-les una còpia de les presentades per la seva antecessora, M.A.Trujillo. El rerefons d'aquesta crítica és l'enfrontament entre

La concessió de drets a Globomedia i Mediapro per a emetre La Sexta va afectar directament a Cuatro, canal de Prisa

Audiovisual Sport, participada per Sogecable (Prisa), i el Grup Mediapro. A l'enfrontament ja se'l comença a anomenar la

'Segona guerra del futbol', pels drets d'emissió dels partits de la Lliga de Futbol Professional.

Allunyament entre el grup Prisa i el PSOE

Ja fa temps que la relació entre el govern de Zapatero i el grup Prisa, fidel aliat del PSOE de Felipe González, s'està refredant fins a arribar al possible trencament. La concessió de drets a Globomedia i Mediapro per a emetre La Sexta va afectar directament a Cuatro, canal de Prisa. I és que a La Sexta hi trobem, entre altres, l'ex secretari d'Estat de Comunicació i assessor de Zapatero i González, Miguel Barroso, José Miguel Contreras, assessor d'imatge de Zapatero o Jaume Roures, home proper al PSC de Montilla.

A Prisa han pensat que la millor manera d'atacar a Zapatero i Barroso era anar en contra de l'emergent Chacón i companya sentimental del segon. Es dona el cas que *El País* va publicar una 'Carta al director' de la ministra Chacón com si es tractés d'una "vulgar" ciutadana on ella defensava les seves inèdites mesures sobre habitatge. Aquests atacs poden augmentar en funció de l'èxit del nou diari *Público* que Mediapro llença

Imatge de l'acte d'inauguració de Mediapro a Esplugues, que va publicar la revista municipal.

al carrer aquesta setmana per recolzar la campanya de Zapatero de cara a les properes eleccions al Congrés de 2008.

Carme Chacón i l'habitatge a Esplugues de Llobregat

Carme Chacón ha estat regidora d'Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat) vuit anys fins a les darreres eleccions municipals. La

que havia de ser l'alcaldeessa d'aquest municipi va començar a volar més amunt quan Zapatero la va fitxar per acompanyar-lo a Madrid i Rubalcaba i Barroso es barallaven pel seu amor. Chacón era vicepresidenta del Congrés però no podia deixar el càrrec a l'ajuntament perquè el següent a les llistes electorals del PSC era Eloi Calvo, un exregidor que té denunciat a l'ajuntament per conflictes laborals i que hagués abandonat automàticament el grup del PSC, trencant la seva majoria absoluta. Aquest fet ha obligat a l'actual ministra a comparèixer a gairebé totes les sessions plenàries del consistori per a les votacions més importants cada mes durant tres anys, escalfant la cadira fins poc abans de que comencés el torn de mocions de partits i preguntes del públic, llegint i prenent notes tota l'estona com no fa absolutament cap altre regidor i cobrant més de 400 euros per sessions de 45 minuts.

Carme Chacón s'ha convertit en Ministra d'Habitatge per altres mèrits que no són una política eficaç de promoció d'habitatge públic. A Esplugues de Llobregat, sempre situat al pòdium dels

municipis de Barcelona més cars tant pel que fa a pisos nous com de segona mà, el govern local en 29 anys només ha promogut la construcció de 29 pisos. Uns mesos abans de les darreres eleccions van publicitar la promoció de 800 habitatges públics dels quals, segons la revista local Entre-

A Esplugues el govern local del PSC amb Chacón de regidora només ha promogut la construcció de 29 pisos en 29 anys

bastidors, hi ha alguns amb contenciosos judicials en contra, d'altres són lloguers gestionats directament per empreses i la majoria són pisos a preu taxat, molt més cars que l'anomenat de promoció.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

PERÚ // EL SAQUEIG DE LES TRANSNACIONALS MINERES

“La gran pregunta que ens fem al sud és: realment hi pot haver or net?”

Marco Arana és un d'aquells capellans que consideren el seu compromís amb Déu com un compromís amb la humanitat. President de l'ONG peruana GRUFIDES, ha vingut a Catalunya, convidat per Enginyeria sense Fronteres, per denunciar les activitats extractives que assolien el seu país. Denúncies que ja li han costat amenaces de mort.

Guillem Sánchez
/Barcelona/

Quines són les conseqüències ambientals de la mina Yanacocha?

Aquest tipus de mineria treballa amb el que s'anomena or microscòpic, que està disseminat dins la roca, i s'han de remoure milions de tones de roca per extraure'n uns pocs quilos. Fins a 0,5 grams per tona mètrica de roca. I només l'any passat, la mina va produir 3 milions 300.000 unces, a 32 grams per unça...

Es tracta, quasi, de moure muntanyes...

Moure muntanyes literalment! És un tipus de mineria que treballa amb processos de lixiviació amb cianur, que necessita tres metres cúbics d'aigua amb un gram de cianur per cada tona mètrica de roca remoguda. I tot això requereix l'ús d'explosius per fer explotar la muntanya fins a remoure 600.000 tones de roca diària.

Si es té una idea de les dimensions d'aquesta mina, es pot arribar a comprendre que és incompatible amb qualsevol altre tipus d'activitat

Tot això es fa on neixen els rius que alimenten les aigües dels camperols de la zona i de la ciutat que està sota. Si es té una idea de les dimensions d'aquesta mina i de la tecnologia que utilitza, es pot arribar a comprendre que, només per la quantitat de terra que mou, els núvols de pols que genera i les quantitats d'aigua que necessita, és incompatible amb qualsevol altre tipus d'activitat.

Però, per contra, no ha significat un factor d'enriquiment o desenvolupament?

Pel país no, ni per la regió. La mineria està significat un nivell molt alt de concentració de la riquesa, la majoria de la qual se'n va fora del país. Les protestes socials estan relacionades amb el fet que les regions més mineres del Perú són les més pobres. La Carolina és la zona més minera des de la colònia, i és el primer departament en pobresa. Cajamarca té la mina d'or més gran d'Amèrica i és la tercera o quarta regió més pobre.

Pagesos i comunitats urbanes senten que s'estan quedant sense aigua o que aquesta s'està degradant

I això és el que ha generat tots els conflictes.

La majoria de protestes al voltant de projectes miners són reclamacions dels pagesos i les comunitats urbanes properes a la mina, que senten que s'estan quedant sense aigua o que aquesta s'està degradant.

En què se centren les seves reivindicacions?

En primer lloc, en modificar la legislació ambiental. Al Perú no existeix una autoritat ambiental autònoma, ni un ministeri de Medi Ambient. El ministeri d'Indústria i Mines, que és el que promou aquesta activitat, és l'encarregat de la fiscalització ambiental. És terrible, veritat? És posar el gat a vigilar les salsitxes, com diem nosaltres. Allà on la mineria ja està instal·lada, s'exigeix la creació d'una auditoria ambiental autònoma, i l'actualització de les lleis sobre els límits màxims de metalls pesats, estàndards de qualitat ambiental... en fi, un conjunt de normes precises. En altres casos, s'exigeixen avaluacions ambientals independents, perquè n'hi ha molt poques i, moltes vegades, han estat fetes per les pròpies empreses, cosa que els treu tota credibilitat. Per exemple, hi ha estudis que afirmen que per netejar els impactes ambientals de la mineria al Perú es necessitaria una

(H)

mica més d'un milió de dòlars. Però les mateixes agències de l'Estat reconeixen que serien entre 400 i 200 milions. Quant es necessita realment? Molts diners, però exactament no se sap la xifra.

Encara que la llei ambiental apliqui el principi de “contaminador pagador”, a la pràctica no s'aplica

També deu tenir conseqüències per la salut?

En molts casos, les normes de seguretat ambiental per als treballadors són absolutament precàries. Per exemple, a Yanacocha, l'any 2003, una auditoria ambiental va demostrar que els treballadors que extreuen l'or o separen el metall de la roca amb mercuri no coneixien els riscos que pot suposar el mercuri per la seva salut, i no se'ls lliuraven les anàlisis de sang i d'orina que, per regla-

gun tipus de treball en aquest sentit?

Hi ha una campanya internacional que apunta el que anomenen “or brut”. Es busca sensibilitzar els consumidors tot utilitzant arguments del tipus: “escolti, vostè sap el que costa produir un anell d'or? Si pesa més o menys tres grams d'or, quantes tones de roca, quants metres cúbics d'aigua, quants grams de cianur suposa això?”. Però s'ha de tenir en compte que aquesta campanya parteix de la suposició que hi ha or “brut” i que, per tant, hi hauria or “net”. Ara, la gran pregunta que ens fem al sud és: realment hi pot haver or net? El problema de l'or és que la majoria serveix per joieria o per ficar-lo als bancs. En un moment en què el preu del petroli està tan alt i hi ha molts diners es compra molt or, per això, quan pugen els preus del petroli també pugen els de l'or. Llavors em pregunto si la pròpia producció d'or no és irracional. L'or necessari —per l'alta tecnologia i l'instrumental mèdic— només és el 6 o el 8% del total. Aquest seria l'or “net” des del meu punt de vista. Per això, aquestes campanyes poden ajudar, però no arriben a qüestionar el fons del problema.

“Abans, van ser els espanyols els que van matar l'Inca per uns quilos d'or i, ara, els americans se l'enduen a tones i no estem fent res”

El fet que tot això succeeixi a Cajamarca, on Pizarro va exigir el rescat de l'Inca —precisament en or—, afegeix simbolisme a la seva lluita?

Aquest és un tema present a l'inconscient col·lectiu. Quan hi va haver el vessament de mercuri a Choropampa, es va fer un documental on es feia aquesta mateixa pregunta a un camperol amb escassa instrucció escolar, i ell responia: “Sí, la història es repeteix, només que, abans, van ser els espanyols els que van matar l'Inca per uns quilos d'or i, ara, els americans se l'enduen a tones i no estem fent res”. ☺

ARGENTINA // JULIO LÓPEZ VA DESAPARÈIXER ABANS DE TESTIFICAR CONTRA LA DICTADURA

Un any més d'impunitat

☞ Berta Alarcó
/Barcelona/

Derogades les lleis d'impunitat contra els repressors de l'última dictadura militar (1976-1983), es van obrir els judicis. A Jorge Julio López, el van veure sortir de casa seva per dirigir-se als jutjats i assistir a l'audiència d'al·legats en el judici que condemnaria a cadena perpètua Miguel Etchecolatz, director d'investigacions de la policia bonaerense durant el règim. López va identificar Etchecolatz com un dels seus torturadors quan va ser segrestat durant dos anys i mig per agents de la dictadura.

A Jorge Julio López el van veure sortir de casa seva per dirigir-se als jutjats a identificar Etchecolatz. No hi va arribar

No va arribar-hi mai, als jutjats. 365 matins després, Jorge Julio López, 77 anys, de professió fuster, militant dels Montoneros, de vocació justa, seguia i segueix desaparegut.

Manifestació per Jorge Julio López a Buenos Aires

Berta Alarcó

En un any s'han investigat 549 persones, la majoria membres de forces de seguretat i militars, en funció o retirats, però no s'ha practicat cap detenció. I és que, segons l'entitat de Drets Humans Encuentro, Memoria, Verdad y Justicia, es va "entregar la investigació a aquells que han de ser investigats: la SIDE (Secretaria d'Intel·ligència de l'Estat), el Servei Penitenciari Federal, la policia bonaerense i la (policia) Federal, organismes (...) que es van encarregar d'amagar informació, frus-

trar proves i abandonar línies d'investigació, sense que cap dels funcionaris responsables (...) hagi rebut cap sanció". Cossos públics que, d'altra banda, s'han mantingut intactes des que es va donar per acabada l'última dictadura.

Des del govern, el ministre de Seguretat bonaerense, León Arslanian, ha afirmat a l'agència oficial Télam que no creu que López hagi estat escollit a l'atzar i que no dubta que el seu segrest obeïa a la seva condició de testimoni de càrrec d'un dels casos més simbò-

lics de la repressió de la dictadura". Ja fa un any que a la plaça de Mayo ressona el reclam que semblava d'èpoques passades: "Aparición con vida y castigo a los culpables". Durant aquest any, diferents organismes de Drets Humans, sindicals i polítics han protagonitzat actes, mes rere mes, exigint l'aparició en vida de Jorge Julio López i el càstig als seus responsables polítics. Un any, per altra banda, de denúncies, d'intimidacions contra fiscals i jutges vinculats a la investigació de crims durant l'última

dictadura, als quals s'exigeix que aturin les causes contra els repressors. L'any que l'Associació d'Exdetinguts i Desapareguts, H.I.J.O.S, Madres de Plaza de Mayo i Abuelas de Plaza de Mayo han declarat haver rebut amenaces i que el premi Nobel de la Pau, Adolfo Pérez Esquivel, ha denunciat que la seu del SERPAJ de Buenos Aires ha estat assetjada per segona vegada.

L'Associació d'Exdetinguts i Desapareguts, H.I.J.O.S, Madres de Plaza de Mayo i Abuelas de Plaza de Mayo han rebut amenaces

Els familiars de López no s'han volgut sumar als actes públics de protesta. "La meua mare està destrossada. Estem en democràcia i el meu pare està desaparegut", ha declarat el seu fill Rubén López. "No tenim informació. No hi ha res. El mateix jutge de la causa ens va dir que no està conforme amb la investigació, que per a ell és un fracàs". La família ha demanat que "l'oblit i el silenci no caiguin" sobre el cas. ☐

MÓN // ESTATS UNITS ÉS EL PAÍS QUE GASTA MÉS EN ARMAMENT

La despesa militar mundial creix un 37% els darrers deu anys

☞ Sergi Picazo
/Barcelona/

El món continua, avui dia, en guerra. El passat 21 de setembre, Dia Internacional de la Pau, disset grans conflictes armats assolaven el planeta: Colòmbia, Iraq, Afganistan, Palestina, Caixmir, R. D. Congo, Darfur (Sudan), Txetxènia... A tot això, hi hem de sumar tots aquells llocs del món on no hi ha guerra però tampoc hi ha pau. Les guerres al Tercer Món i les ànsies de seguretat de les grans potències han fet que la despesa militar mundial no hagi deixat de créixer durant els darrers deu anys. El prestigiós Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) assegura que, entre 1997 i 2006, els governs han gastat un 37% més en armament. La xifra de l'últim any ja va arribar a 1,2 bilions de dòlars.

El SIPRI Yearbook 2007 destaca especialment l'increment d'inversions militars fet per la

El prestigiós Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) assegura que, entre 1997 i 2006, els governs han gastat un 37% més en armament

Xina que, amb gairebé 50.000 milions de dòlars de despesa l'any 2006, es va convertir en el primer inversor militar d'Àsia - seguida de prop pel Japó i l'Índia-

i en el quart de tot el món. Els Estats Units es mantenen com a líders indiscutibles i destacats d'aquest trist rànquing d'inversions, amb una despesa militar l'any 2006 de prop de 530.000 milions de dòlars. La Xina i l'Índia van ser els majors importadors d'armes convencionals, mentre que els Estats Units i Rússia van ser els majors subministradors.

Segons el recull anual del SIPRI, les principals potències nuclears juntes (els Estats Units, Rússia, França, el Regne Unit i la Xina) tenien més de 26.000 caps nuclears a començaments de 2007. Tot i que el nombre total de caps s'està reduint gradualment, "aquests cinc països estan elaborant o planificant grans programes per actualitzar els seus arsenals nuclears". Els investigadors del SIPRI creuen que "les decisions dels cinc membres permanents del Consell de Seguretat de l'ONU mantindran les armes nuclears en els seus arsenals fins més enllà de 2050".

▶ Missions de pau?

El 2006 es va desplegar més personal a les anomenades missions de manteniment de pau de l'ONU que en cap altre any anterior: 60 missions de pau i un cost de més de 5.500 milions de dòlars. Tanmateix, els esforços per la pacificació van ser un fracàs ja que, l'any 2006, van continuar actives les mateixes disset guerres als mateixos indrets on ja es patien durant el 2005.

Jordi Armadans, director de la Fundació per la Pau, que ha presentat la versió catalana de l'anuari SIPRI, explica que "la lògica que s'amaga sota la despesa militar creixent dels governs es basa en un concepte de seguretat tradicional, limitat i obsolet, que la vincula amb amenaces de conflicte armat entre estats". Fins i tot diu que "els estudis recents en el camp de la seguretat admeten una gamma de riscos no tradicionals que no es poden abordar amb mitjans militars". El SIPRI destaca la necessitat de fer una nova i àmplia

aproximació a la seguretat humana per fer front als riscos del món d'avui: problemes pel futur de l'energia, terrorisme internacional o conflictes armats. Les propostes de l'institut independent suec passen per la reducció del comerç d'armament, l'impuls de les negociacions de pau i el control democràtic dels serveis d'intel·ligència, entre d'altres. ☐

Els conflictes més greus

Àsia és el continent amb una xifra més alta de conflictes armats greus. Les guerres de l'any 2006 es localitzaven a Burundi, Darfur (Sudan), Uganda, Colòmbia, Perú, Txetxènia (Rússia), Iraq, Palestina, Kurdistan (Turquia), Afganistan, Caixmir (Índia), Myanmar, Mindanao (Filipines) i, actualment amb alto el foc, Nepal i Sri Lanka.

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

El CAC, punt final

⇨ Roger Palà

El Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), que se suposa que hauria de vetllar per la pluralitat dels mitjans de comunicació catalans, ha emès un informe carregant contra el documental *Terra Lliure. Punt final*, dirigit pel periodista David Bassa, produït per Bat a Bat i emès pel 33 el passat 14 d'abril.

L'informe del CAC argumenta que la veu en *off* que serveix de fil conductor del reportatge "utilitza el mateix vocabulari que els exintegrants de l'organització" i que "la majoria del testimonis pertanyen al mateix sector ideològic i, per tant, hi ha una manca de pluralitat de visions i d'opinions". És la gota que fa vessar el vas de la poca confiança que encara podien tenir els sectors crítics del periodisme català, després d'altres decisions com la bronca a

Pepe Rubianes o la prohibició de l'espot de les seleccions catalanes.

Els arguments del CAC sobre el documental *Terra Lliure. Punt final* són fàcilment desmontables per qualsevol estudiant de periodisme versat en l'anàlisi del discurs. L'organisme considera impropri emprar termes com "independentisme armat" o "accions armades", en detriment d'altres conceptes com "terrorisme". Estableix d'entrada, doncs, que l'únic llenguatge vàlid és el que marca l'Estat espanyol, i no un de més objectiu (per exemple, el mateix que empra la BBC quan es refereix a un conflicte armat). El pròxim pas, quin serà? Alertar contra l'ús del terme Països Catalans als mitjans de comunicació?

Segons el CAC, el reportatge és esbiaixat perquè la majoria de testimonis pertanyen al mateix sector ideològic. A quin sector ideològic comú pertanyen perso-

natges tan diversos com Jordi Pujol, Baltasar Garçon, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cardenal o Pep Musté? Tots ells apareixen al documental de Bassa, i probablement només els uneix el fet de no ser ultres espanyolistes afins a organitzacions com Basta Ya. Volia el CAC veus d'aquesta mena? Probablement, perquè també critica que només hi apareixi una víctima de les accions de Terra Lliure (TL). És difícil, d'altra banda, que n'apareguin moltes, perquè com el CAC deu saber, TL no ha fet precisament les mateixes víctimes que d'altres organitzacions armades. Obviament, és lògic que hi apareguin víctimes. El que el CAC troba a faltar, segurament, és que no hi aparegui com a línia argumental el discurs habitual de les víctimes del terrorisme, presonerades de la ultradreta espanyolista. En aquesta apreciació del CAC hi ha latent la voluntat de reduir el conflicte a la

seua arrel purament sentimental, deixant de banda el factor polític.

El documental de David Bassa és un dels treballs més elaborats sobre l'independentisme armat als Països Catalans que s'han fet mai. També és un dels més complets, i la prova és que no ha deixat content a ningú: tots els sectors de l'independentisme s'hi han vist identificats en algun aspecte i n'han criticat d'altres. Té en compte els criteris bàsics del codi deontològic de la professió periodística. Poden dir el mateix la immensa majoria de programes informatius que emeten les televisions públiques i privades de l'estat espanyol (inclosa TV3)? De ben segur que no, com a mínim quan tracten temàtiques relacionades amb l'independentisme o els moviments socials. Encara esperem l'informe del CAC que blasmi aquestes actituds tan lamentablement habituals.

La caça de bruixes de 'El Mundo'

⇨ Àngelo Pineda

L'ajuntament de Sant Adrià del Besòs va aprovar el 20 de setembre, per unanimitat, una moció que preguntava al Departament de Justícia per la recent qualificació de Laura Riera i Diego Sánchez com a "presos polítics". La tria de la data no és casual, ja que es complien set anys de la mort del regidor J. Luis Ruiz Casado a mans del comando Barcelona d'ETA.

Aquest fet va servir a *El Mundo* per continuar la seva particular croada contra

els presos polítics catalans. Croada, de la que en tenim un nou capítol el dia 21. Més enllà de la pregunta de l'ajuntament i de l'efemèride, relatada amb especial dramatisme, *El Mundo* aprofita per recordar algunes de les últimes notícies que va publicar amb motiu de la recent maternitat de Laura Riera.

Durant l'últim mes, aquest diari dretà va publicar "informacions" que es referien a improbables beneficis penitenciaris a Can Brians i a suposades irregularitats en la contractació de Laura a l'ajuntament de

Terrassa, on va exercir d'auxiliar administrativa abans del seu procés judicial.

El més greu de la notícia del divendres és que barregi dos fets que no tenen res a veure entre si: la situació de Laura Riera i Diego Sánchez per un costat, i l'aniversari de la mort de Casado. Les condemnes de Laura i Diego no es van referir en cap moment a la mort del regidor de Sant Adrià. La imputació de més gravetat va ser la de Laura Riera que, juntament amb Zigor, va ser acusada de complicitat amb l'homicidi del regidor

de Viladecavalls, Cano Consuegra. Però a més, és un càrrec del qual va ser absolta al novembre del 2003. Malgrat això, la notícia de Sant Adrià apareix amb informacions dels presos insinuant l'existència d'algun tipus de relació.

La terrassenca ja duu sis anys entre reixes i ha passat per diverses presons espanyoles després d'un procés ple d'irregularitats. Però això és una realitat que no interessa a *El Mundo*, ocupat en una campanya de criminalització en contra dels moviments socials.

Girona i els independentistes que vénen del nord

⇨ Enric Borràs Abelló

L'article "Cap a una kale borroka catalana", publicat al diari ABC el 22 de setembre arran de les protestes antimonàrquiques a Girona, la periodista María Jesús Cañizares demostra, sense vergonya, un desconeixement profund de la ciutat de Girona, l'independentisme i la societat catalana en general. O és això, o és mala fe, perquè presenta Girona com si es tractés d'un camp de batalla dominat per una colla de bàrbars independentistes arrauxats que tenen la població atemorida. Una mostra: segons l'autora, la proliferació de grups independentistes pot ser causada

per la proximitat de la frontera amb l'estat francès i de Catalunya Nord. Com si Catalunya Nord fos el tros de país amb més independentistes per metre quadrat... Pot ser que l'autora encara sigui de les que pensen que els bàrbars sempre vénen del nord?

Però l'anàlisi retorçat que fa María Jesús Cañizares de la societat gironina no s'acaba aquí: segons l'autora, el casal independentista El Forn no és un casal, sinó una organització política separada de Maulets amb qui ha estat intentant unificar-se, conjuntament amb una gran "amalgama de sigles" per formar un moviment d'alliberament nacional com el basc, amb un partit polític i una "organització bel-ligerant". Però clar,

no és estrany que els independentistes vulguin ajuntar-se per fer mal i crear organitzacions armades, ja ho diu l'autora, "estan relacionats amb d'altres moviments socials com els antiglobalització o els okupes" i és clar, tothom sap que els antiglobalització i els okupes també són malvats.

Tot això, a més, l'article ho il·lustra amb les declaracions de dos veïns, un que té passió per anar a escoltar els plens municipals i una botiguera que tanca la persiana quan hi ha manifestacions, però que no sembla precisament espantada. L'única representant de l'Ajuntament que hi surt citada -i no podia ser d'una altra manera- és una regidora del Partit Popu-

lar, Concepció Veray. No es dona veu a cap altre partit, ni tan sols a les CUP, de qui sí que es parla a l'article i no massa bé. I és clar, tot el que fa Veray és queixar-se de la permissivitat de les administracions amb els malvats independentistes bàrbars que segurament vénen del nord...

Ara, potser la cirereta final de l'article és quan l'autora afirma que l'abril del 1999, quan l'ex-president espanyol José María Aznar va visitar Girona, 200 independentistes que van protestar-hi en contra "van obligar els Mossos a carregar". Segur que els manifestants van suplicar als Mossos que els peguessin fins que els policies van haver de fer-los cas.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

monverd
Cooperativa Autogestionària de Distribució de Productes Ecològics
c/Àvila 71,75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl
LA COOPERATIVA
ADK
So i llums
Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

subscriu-te a
L'ACCENT
laccent@laccent.info
El Periòdic dels Països Catalans
Només el 29% de catalans i catalanes empen un vot donat suport a la Constitució Europea

Catalunya

Mèxic, lluites i alternatives
Núm. 89 Setembre '07
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat
illacrua
la revista alternativa dels Països Catalans
www.illacrua.net

Subscriu-te a la *directa*

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____
 ADREÇA _____ CODI POSTAL _____
 POBLACIÓ _____
 TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____
 SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

ENVIJA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

-Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
 -Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>
 -Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>
 -El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>
 -Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>
 -Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>

-Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
 -Osona <osona@setmanaridirecta.info>
 -Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
 -Vallès Occidental <terrasa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
 -Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>
 -Solsonès <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA
La Mussara Sant Joan de la Creu 70
 BARCELONA
 GRÀCIA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
 GUINARDÓ
Rocaguinarda Xiprer, 13
 EIXAMPLE
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
 POBLENOU
Taverna Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
 SANT ANDREU
Patapalo Rubén Darío, 25
Trèvol Antonio Ricardos, 14
Quiosc Rambla Onze de Setembre, 10
Quiosc Comerç Plaça Comerç
Bar La Lira Coroleu, 14
 NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16
El Tinter La Plana, 10
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274

CIUTAT VELLA
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg Dageria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Quiosc Canaletes Rambles
Llibreria Medios Vallldonzella 7
 SANTIS
Espai Obert Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
 CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4
Le Centro Andreu Cerdà, 12
 CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103
 ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22
 GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15

GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrils, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
 HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La República Rosalía de Castro, 92
Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1ª
 IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
 LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
Quiosc Discon Alfred Parenya, 64
 MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9
 MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
Moes Joc de la pilota, 9
 MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45
 OLOT
Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6
 PIERA
Vie Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31

REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
 RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2
 SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu de Sant Boi
 SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
 SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
 LA SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria Sant Ot 1
 SOLSONA
Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5
Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8
Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12
 i Avinguda del Pont 4
 TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
 TERRASSA
Kasalet Societat, 4
 VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

La volta al "cole"

"Al tercer mes de quedar-nos embarassats vaig caure-hi: hòstia Noe, a quina escola anirà l'Unai?", diu en David. "Se'ns plantejava una situació conflictiva", ja que "el funcionament educatiu que existeix a la nostra societat ens semblava molt limitat respecte les nostres necessitats, respecte el què per nosaltres és educar un nen". Aquesta mateixa pregunta segurament se l'han feta milers de famílies que entre els dies 2 i 14 de setembre han dut les seves filles i fills a les diverses escoles dels Països Catalans.

Com cada any la premsa en donava cobertura parlant de barracons, d'infants d'origen immigrant, de noves assignatures problemàtiques (o no), de despeses en material i amb entrevistes a nens i nenes plorant a l'entrada de l'escola. També, com cada any, no es va parlar del model d'ensenyament ni del model d'escola. Un model d'escola, que com diu en Pere, que fa 30 anys que és mestre i ha passat per diverses escoles de Barcelona, "és una Institució organitzada al segle XIX, controlada per mestres formats al segle XX, per educar ciutadans pel segle XXI".

Per aquest article però, hem parlat amb la Caro, la Noe i el David, la Xus, i la Gisela, educadora, mare i pare, mare, i nena, respectivament. Ell i elles participen en tres experiències educatives diferents. Són escoles que, des de la pràctica almenys, qüestionen aquest model convencional d'educació.

↳ Gemma Garcia i Jordi Panyella
/campanyes@setmanaridirecta.info/

La Caro és una de les educadores de Genunió (Barcelona). Ens rep un divendres a la tarda, quan encara hi ha infants de primària esperant que els pares i mares els vinguin a recollir. Tenen un grup d'infantil i un de primària, i ens explica que no agrupen per edats "perquè quan ho fas, estàs intentant que un infant de tres anys, sigui igual, madurativament, que un altre infant de tres anys". I en canvi, intenten "que cadascú es desenvolupi al seu ritme i pugui tenir l'experiència d'estar amb nens de diferents edats".

A partir d'aquí, si a l'escola convencional "hi ha pensats uns moments", diu la Caro, els d'activitat física, els d'activitat manual o els de fer fitxes, "aquí no hi son. Hi ha els materials, i cada infant fa segons les seves necessitats". Ho resumeix així: "posem un espai i un context, però no definim el que ha de passar-hi". És una mica el mateix que es troba l'Unai a El Martinet (Ripollet, Vallès Occidental), com

explica la Noe, sa mare: "cada grup d'edat té dues aules, però només son per ajuntar els nens quan arriben, i per acomiadar-los quan se'n van. Arriben, estan a l'aula, i d'allà es distribueixen en diferents ambients, on s'ajunten nens de diferents edats".

"En aquestes escoles es busca l'adquisició de la capacitat de relació amb els altres des del respecte"

Alguns dels ambients, entre els que pot escollir l'Unai, són el de la farina, el de l'aigua, el de les disfresses, el de les nines, el del taller, el de construccions, la mediateca, el domèstic i el del bar. "El del bar?", li preguntem al David, que respon: "es sorprenent com

La Noe i l'Unai mostren alguns dels materials d'El Martinet

jugant comencen a contar, a dividir, a associar coses, a recordar-se de la carta, o dels preus". I la Noe afegeix que "aprenen perquè necessiten aprendre-ho per ells mateixos", i per això, per cobrir l'interès de la mainada, hi ha tot el material al seu abast.

En un entorn educatiu així, l'educadora assumeix un paper d'acompanyant. La Xus, una mare d'El Roure (Sant Joan de Mediona, Alt Penedès) diu que "la presència de l'adult és molt important, però no com a instructor sinó com a acompanyant", ja que "la mainada té curiositat per sí sola". D'aquesta manera, es respecta una forma de desenvolupar-se de "dins cap a fora", explica la Caro, una

No es pot estirar el cabell d'un nen, però si existeix la necessitat, podem posar una corda perquè ho faci"

manera que suposa anar-te entenent a tu mateix de forma completa, el què necessites per menjar, descansar, etc. "Si li indiques el què ha de fer en tot moment, passes per alt el que necessita. El nen no està connectat amb ell mateix, només espera ordres, i aquesta desconexió genera una manca d'empatia amb els altres, i dificulta que escollin el propi camí".

Quan a l'escola El Roure estaven preparant la Festa de la Primavera, explica la Gisela, els grans volien fer una representació sobre pirates, i els petits volien fer una illa amb animals. Com que van veure que no hi hauria temps de fer-ne dues, van ajuntar-les. En rotllana, i passant-se una troca de llana (quan t'arribava havies d'afegir una part de la història i passar-li la troca a un altre), van anar teixint el que va ser la nova representació: un tsunami feia naufragar uns pirates i els duia fins a una illa plena d'animals. És com ho resumeix la Xus, "en aquestes escoles, es busca l'adquisició de la capacitat de relació amb els altres des del respecte".

▶ Llibertat i límits

A Genunió, la llibertat es dona a mesura que poden anar assumint responsabilitat. Petites responsabilitats primer, que impliquin prendre cons-

ciència de les coses. Però també hi ha una sèrie de límits. Aquests parteixen de que l'escola es convivia, "hi ha espais que són per a una cosa o per l'altra, i això té a veure amb el respecte, i amb que l'espai ha de ser relaxat, on cadascú pugui fer el que necessiti", diu la Caro. És el mateix que troba la Noe a El Martinet, "crec que en aquesta escola hi ha harmonia. I està tant clara i marcada, que els nens ja hi entren".

A vegades, quan l'activitat comença, els nens estan a l'aula, i l'Unai està pensant l'ambient on anirà, però veu algú al pati i vol sortir a parlar-hi. Ningú li dirà "eh! Unai has d'estar aquí assegut!". "Saben el que els hi toca", diu el David, "com s'ho volen distribuir i organitzar", i a partir d'aquí és quan decideix que té temps d'anar a saludar l'amic que hi ha al pati.

La rutina és una eina per a l'auto-organització del temps que els dona més llibertat. "Ja saben com funcionen les coses. Fins a certa hora s'esmorza, i després es fa l'activitat. Quan aquesta acaba, es recull i pugem a la terrassa a dinar. Això els permet gestionar la seva energia, "saben quant

"Es tracta de confiar en que si un els respecta, també respectaran i aprendran a interaccionar d'una altra manera"

La Gisela grimpant a una arbre de Mediona.

Panyella

Hi havia una vegada...

En Jaume vivia al camp i anava a l'escola del seu poble. Un dia, ell i la seva família van haver d'abandonar el poble per anar a la ciutat. El pare hi havia trobat una feina. Quan van arribar a la ciutat, en Jaume va anar a la seva nova escola, on la mestra el va presentar a la resta de companys. La mestra els hi va dir que aquell matí pintarien amb dacs.

En Jaume es va posar molt content, perquè com que no coneixia a ningú, va pensar que seria la manera d'ensenyar com era el lloc d'on venia. Però la mestra els va anunciar que havien de pintar una flor. I en Jaume es va posar molt content, perquè va pensar en la infinitat de flors que hi havia al seu poble, la gran varietat de colors que tenien i com de bonic li quedaria el dibuix. Però la mestra els hi va dir que la flor tindria un gran tronc verd, un gran cercle groc, i unes rodonetes vermelles.

El dia següent, quan en Jaume va arribar a l'escola, la mestra va dir que dedicarien el matí a la plastilina. En Jaume es va posar molt content perquè va pensar que reproduiria el seu poble per ensenyar-lo a la resta. Però la mestra li va dir que no, que farien una flor amb un tronc verd, un gran cercle groc, i unes rodonetes vermelles.

El tercer dia d'escola tocava pintura. Van pintar una flor, amb un tronc verd, un gran cercle groc, i unes rodonetes vermelles. I el quart dia la mestra va dir que farien una descripció. En Jaume tenia moltes ganes d'escriure coses noves, però la mestra va dir: "Apunteu: LA FLOR. La Flor té un tronc verd, un gran cercle groc i unes rodonetes vermelles".

Al cap d'uns mesos, en Jaume i la seva família van tornar al poble. A l'escola, estaven alegres amb el retorn d'en Jaume, i per celebrar-ho cadascú va agafar material per fer alguna cosa. Passaven els minuts i qui va escollir fang havia fet una tribu, qui havia escollit pintura estava fent aquarel·les marítimes, qui optà pels dacs va fer un volcà en erupció... però en Jaume estava ajagut a un racó amb un full blanc a les mans.

El mestre se li va acostar per preguntar-li per què no feia res, i en Jaume li deia que no sabia què fer, volia saber el què calia fer.

Al cap d'una estona, en Jaume es va quedar sol i va començar a dibuixar. Quan el mestre va recollir l'aula per acomiadar la mainada, va trobar el full d'en Jaume, amb una flor de tronc verd, un cercle groc i unes rodonetes vermelles.

Albert Garcia

Espai de l'escola Genunió

“Mentre els adults estem intentant definir si són escoles lliures, alternatives, no directives, no convencionals... arriba la Gisela i diu: “és una escola no tan rígida”

esmorzar per a no tenir gana fins l'hora de dinar. “Són coses que van experimentant en la pràctica”, diu la Caro. I experimentar ofereix entendre que les coses tenen conseqüències.

Tot i això, la Caro explica que els límits no han d'impedir que cobreixin les necessitats. No es pot estirar el cabell d'un nen, “però si veiem que un nen té la necessitat d'estirar, podem posar-li una corda perquè ho faci”.

Autonomia i respecte

Si partim d'una idea d'autonomia que tingui a veure amb el que Bauman anomenava “l'atorgament de poder”, ens podem preguntar per les repercussions que pot tenir educar en llibertat. Bauman diu que aquest atorgament es basa en que “no reclama només l'adquisició d'habilitats que permetrien participar adequadament en un joc creat per altres, sinó també d'una sèrie de poders gràcies als quals es podria influir sobre els propòsits del joc, les regles i els premis que s'hi donen; no solament es tracta de qualitats personals, sinó també socials”.

La Caro ens explica que “no intentem fer una persona estàndard, sinó que intentem mantenir la seva individualitat. Això vol dir que el dia de demà s'haurà d'enfrontar i prendre decisions en aquesta societat, o en la societat que hi hagi” i, per tant, sabran definir “realment, què és el que volen fer, quins són els seus desitjos, com els relacionen amb els límits que existeixen, amb les altres persones, i aprendre a viure amb els altres. Es tracta de confiar en que si un els respecta, també respectaran i aprendran a interaccionar d'una altra manera”. El David també ho veu així, “en el fons són els qui millor s'adapten a qualsevol cosa, perquè ells mateixos saben

“Tenen un nivell d'autoestima súper alt, perquè tot el que han aconseguit, ho han aconseguit per ells mateixos”

trobar els seus recursos”, i la Noe afegeix que “tenen un nivell d'autoestima súper alt, perquè tot el que han aconseguit, ho han aconseguit per ells mateixos”.

A més a més però, hi ha un element que el David planteja per als casos extrems: “Qui a l'escola, no ha tingut el típic nen que sempre estava castigat, que era el típic problemàtic, i no hi havia cap mètode per acceptar la seva problemàtica?”. A El Martinet, hi ha una nena que sempre està al pati, perquè és on es troba millor. En comptes de tenir l'infant castigat, és una altre manera de plantejar els problemes, més individualitzats.

I mentre els adults estem intentant definir si són escoles lliures, alternatives, no directives, no convencionals... arriba la Gisela, que amb els seus 11 anys ja ha passat per l'escola Waldorf, (la convencional) i El Roure, i diu: “és una escola no tan rígida”.

Per contactar:

EL MARTINET
a8059883@centres.xtec.es

EL ROURE
elroure@wanadoo.es

terra d'escudella

300 anys de lluita per la llibertat

C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
www.tdk.cat tel. 93 422 16 13

cooperativa cuquis

ECOBOTIGA-COMERC JUST ALIMENTACIÓ ECOLÒGICA

Fruita i verdura fresca, alimentació integral, sense gluten, macrobiòtica, espelta, vins i licors, cosmètica natural, dietètica, carn, embotits, làctics, precuinats, llibres, encens, conserves, infusions, tes, herbes, higiene i neteja... Més de 2.000 productes.

Obert de Dilluns a Diumenge de 9 a 14h i de 17 A 21h

Rambla del Poblenou, 77 **servei a domicili!**
93 485 63 02

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

La Maria de Valls

grow-shop

Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

La seriosa tasca de canviar

RAI ORGANITZA EL CURS DE 'CREATIVITAT COM A EINA D'INTERVENCIÓ' PER DIFONDRE CONEIXEMENTS SOBRE METODOLOGIES PER AL CANVI DES DE L'HUMOR I LA PARTICIPACIÓ

Fotografies: Eloy de Mateo

↳ **Berta Alarcó**
/cultura@setmanaridirecta.info/

“**D**espertar consciències dels veïns per a que participin activament de la lluita social del seu barri”. Amb aquest objectiu l'associació Recursos d'Animació Intercultural (RAI), ubicada al barri del Raval de Barcelona, va organitzar entre el 6 i el 15 de setembre el curs de “Creativitat com a eina d'intervenció” en què es va formar a joves d'entre 18 i 30 anys en metodologies artístiques de transformació social.

Es tracta del primer curs de formació de RAI i ha estat finançat pel Programa de Joventut de la Unió Europea. Hi van participar un total de deu joves catalans, suecs, turcs, polonesos, grecs, italians i hongaresos. La idea des RAI és que mitjançant les tècniques d'animació i de creativitat els joves “desenvolupin un treball de sensibilització sobre la diversitat i la importància d'interaccionar entre elles per a construir un barri intercultural”.

Eixos de formació

Però de què parlem quan parlem de metodologies artístiques de transformació social? El curs es va enfocar en tres eixos de formació: teatre social, *clown* i mediació comunitària. Tania Zafra va participar-hi i, a banda, és professora de teatre social. Per a ella la transformació social és “una eina d'acció molt realista que aconseguim que la gent tingui ganes d'actuar”. “Amb el teatre de l'oprimit treballes a partir de les emocions i és més fàcil arribar a tothom perquè és un llenguatge universal”, comenta Neus Llop, una altra de les participants de l'experiència. Llop destaca que és la primera vegada a Barcelona que es fusionen les tècniques del teatre de l'oprimit amb les del *clown*.

William Arunategui, un dels formadors del curs, explica que “la cara social del *clown* és aquella que ens diu que no només hi ha una sola cara. Perquè el *clown* és víctima, però també pot ser botxí. No hi ha un rol fixe, això vol dir que les coses sempre poden canviar”. I segueix: “Amb el *clown* es veuen les debilitats de l'opressor, les maldats de les persones bones.

Es pot mostrar un conflicte des de diferents vessants, i tot des de l'humor”. És un treball de dins cap a fora, primer es tracta de trencar les pròpies barreres, i de descobrir-se sense tabús ni vergonyes, gaudir de la mà de l'infant que duem a dins, per després ser capaces de proposar el joc cap enfora, novament per a trencar barreres, aquest cop entre les persones que estiguin a prop, acostar llaços. “Jo em vaig dedicar a treballar la cohesió del grup, perquè no és una competència, es tracta de veure quines coses nostres podem aportar al conjunt”, afirma

Arunategui. La fusió que s'ha provat aquests dies entre el teatre social i el *clown* és més que positiva. William Arunategui creu que “no hem de condemnar el teatre social al dramatisme, sense l'humor no es pot fer res”.

Intervenció a La Mina

“El més interessant del curs va ser plasmar els nostres coneixements en una intervenció al carrer al barri de La Mina”, afegeix Tania Zafra. Quatre tallers oberts en moviment i quatre estàtues que es movien al so de la percussió del grup de batucada Batukamina. “La nostra

acció era reivindicativa, el que volíem era fer riure, per això vam escollir aquest barri, perquè hi falta el riure”, indica Zafra.

La idea era que les persones poguessin difondre els coneixements adquirits a la seva comunitat d'origen, tal i com destaca una de les organitzadores del curs, Laura Rodríguez: “El més important és que els aprenentatges no es quedin aquí, sinó que els participants ho puguin traslladar als seus països, que l'efecte sigui multiplicador”.

Pim-Pam-Pum

“El patrimoni bèl·lic està oblidat”

Joan Ramon Segura
PROFESSOR, EXCURSIONISTA I INVESTIGADOR

Joan Ramon mostrant un búnquer

El lleidatà Joan Ramon Segura, amant de trescar per les muntanyes i professor de primària, és l'autor dels llibres *Itineraris pel Front del Segre i 25 excursions pel Front del Pallars*, que són guies excursionistes per conèixer els escenaris de la Guerra Civil a Ponent. El contingut dels llibres són diverses excursions on es poden observar búnquers, refugis, monuments commemoratius o trinxeres.

⇒ Núria Segura

/cultura@setmanaridirecta.info/

Què et va portar a unir l'excursionisme i la guerra civil?

Fent excursions per la muntanya em trobava, sobretot quan feia una guia de la serra del Boumort, amb nombroses trinxeres i construccions bèl·liques. Jo en descobria l'origen i pensava que, com estaven a prop de Talarn, eren de l'Escola de Suboficials de l'exèrcit espanyol ubicada en

aquesta població. Després vaig descobrir que eren restes de la Guerra Civil i vaig aprofundir en el tema. Un llibre de Manel Gimeno que tracta sobre la Guerra Civil al Pallars em va descobrir un món nou.

El patrimoni bèl·lic està oblidat?

Crec que n'hi ha de molt interessant i que està totalment menyspreat. Ningú se'n preocupa i a poc a poc anem veient com desapareix. Ara hi ha col·lectius que s'interessen pel tema, però fa set anys era totalment inèdit. De fet, he arribat a parlar amb gent de la Universitat de Lleida que s'ha estranyat perquè no sabien que havíem patit nou funestos mesos de front al Segre. Aquest patrimoni s'ha de conservar perquè és una eina de sensibilització. Aprofundir sobre les guerres és l'única manera de lluitar per la pau.

Com ha estat la recerca d'informació?

Bàsicament, parlant amb la gent del territori, que tenia

ganes de comentar els temes relacionats amb la Guerra Civil després d'anys de silenci. Cal tenir una mica de psicologia, sobretot amb la gent de muntanya, i no anar directe al tema. Però en general, quan hi agafes una mica de confiança reaccionen bé. Només vaig trobar el cas d'una persona que em va fer fora a crits, després vaig saber que era una alcalde de dretes.

La història de la Guerra Civil no s'explica prou a les escoles?

A nivell dels instituts el tema de la guerra es tracta molt superficialment. No pot ser que estudiants de Lleida no coneguin el front del Segre o els estudiants de Sort no sàpiguen el que va passar al Pallars i en canvi coneguem altres realitats més llunyanes. La Guerra Civil sempre ha estat molt amagada, la dreta reaccionària d'aquest país no ha volgut mai explicar les veritables raons de l'aixecament militar.

El cinema és política

TERCER FESTIVAL DE CINEMA
POLÍTIC I MOSTRA DE CINEMA
ALTERMUNDIALISTA A BARCELONA

FESTIVAL DE CINEMA POLÍTIC DEL MÓN
Del 27 de Setembre al 2
d'Octubre a Barcelona
Organitza: Associació Sinetik
<www.cinemapolitic.com>

MOSTRA DE CINEMA ALTERMUNDIALISTA
Del 28 al 30 de setembre a
Barcelona
<www.attac-catalunya.org>

⇒ Mar Ribas

/cultura@setmanaridirecta.info/

L'any 1895, els obrers van fer la seva primera 'sortida de la fàbrica Lumière'. De sobte, el cinema es va convertir en un gest polític i s'alçà com a testimoni privilegiat de la seva època. Aquest referent històric és el que utilitza Kerem Ayan per contextualitzar el Festival de Cinema Polític del Món de Barcelona, del qual n'és el director. Segons Ayan, el festival "aposta per establir i construir ponts entre l'art cinematogràfic i la política".

Gairabé 4.000 persones van passar pel Festival de Cinema Polític del Món en la seva primera edició, l'any 2005, amb dotze estrenes a l'Estat espanyol, catorze curts, sis directors convidats i 29 llargmetratges. Un

any més tard, arrencava la segona edició que afegia dues seccions noves ("curts polítics" i "homenatge a un director").

Enguany es prepara la tercera edició del Festival, que es durà a terme del 27 de setembre al 2 d'octubre, sota el lema "La vida és política". El Cinema Casablanca Kaplan serà la nova seu i punt de trobada de participants i assistents que, per un import de quatre euros per entrada, podran gaudir de les projeccions incloses en cada una de les seccions, sempre substituïdes en castellà, menys en el cas dels curtmetratges.

En la competició oficial de llargmetratges s'hi projectaran vuit films de diferents països europeus, amb Turquia com a convidat d'enguany. El film *Gauche/Droit* es passeja per l'enfrontament històric entre

aquestes dues posicions polítiques i, a la secció Curtmetratges, hi trobarem produccions provinents de tot el món i amb entrada gratuïta.

Mostra de Cinema Altermundista

A més del Festival de Cinema Polític, Barcelona acull del 28 al 30 de setembre un altre esdeveniment relacionat amb el cinema alternatiu i de contingut polític: la Mostra de Cinema Altermundista promoguda pel moviment ATTAC de Catalunya, amb "la intenció de crear un espai de reflexió i debat entorn al cinema com a eina de consciència i transformació social" i sota el lema "Per un altre món: acció". La Mostra es presentarà el proper 25 de setembre, a dos quarts de vuit de la tarda, a l'Ateneu Barcelonès.

Les arts contra l'especulació immobiliària

CINQUÈ FESTIVAL D'ART SOCIAL
A SANTA COLOMA DE GRAMENET

28, 29 i 30 de setembre
Casal Mas Fonollar, Can Sistaré
i plaça de la Vila
www.ara-santacoloma.com/farts/

⇒ Estel B. Serra

/cultura@setmanaridirecta.info/

Enguany, l'especulació immobiliària. La cinquena edició del Festival d'Art Social de Santa Coloma arrenca el proper divendres amb la voluntat de tornar als carrers per denunciar, a través de les arts escèniques, la política del totxo. Durant tot el cap de setmana es podran veure propostes artístiques de tota mena, des de circ, màgia i exposicions fins a teatre, passant pel cabaret. Les actuacions es repartiran entre la plaça de la Vila, Can Sistaré i el Casal Mas Fonollar i totes seran gratuïtes; seguint la premissa de les arts a l'abast de tothom. Fins i tot es tornarà a disposar d'en Fartet, el

personatge crític del festival que va aparèixer el 2004 i que des d'aleshores no es perd cap cita per denunciar totes aquelles injustícies quotidianes que ens envolten.

Sensibilització i arts escèniques

El 2002, la ciutat va rebre la visita del grup peruà Arenas y Esteras provinent de Lima, el Perú. Van ser convidats a través d'un projecte europeu per l'entitat Sahbi Solidari. Arenas y Esteras va mostrar les eines i les actuacions amb que treballaven i, continuen treballant, pel desenvolupament comunitari tot fent ús de diferents formes d'expressió artístiques i culturals. A partir d'aquí i juntament amb l'entitat colomenca Luneire Theater i artistes de la ciutat,

l'abril del 2003 naixia la primera edició de FARTS, amb la voluntat de mostrar, incidir i transformar.

La cinquena edició del festival continua mantenint l'essència del primer dia. Les premisses són les mateixes i el punt de partida, la reflexió sobre l'entorn i el món on vivim a través de l'art compromès. Tota la participació artística és voluntària i desinteressada i la majoria es fa al carrer, si el temps ho permet, per recuperar aquest gran escenari com a mitjà d'expressió i comunicació. I tot plegat, creant, reforçant i potenciant sinergies amb grups colomencs i de fora, associacions, petit comerç i col·lectius locals. El resultat: "Un espai de coherència i reflexió, obert, plural i transparent".

Publicitat

29^{ena}
Fira del
dibuix de terrassa
diumenge 7 d'octubre 2007
d'onze del matí a nou del vespre
a la plaça vella

Organitza: Amb el suport de:

virus@pangea.org | www.viruseditorial.net

editorial virus
... porque el lenguaje es un virus
93 44 13 814 | aurora 23 | 08001 barcelona

La memòria antifranquista de l'Hospitalet

'L'HOSPITALET LLOC DE MEMÒRIA.

EXILI, DEPORTACIÓ, REPRESSIÓ I LLUITA ANTIFRANQUISTA'

Centre d'Estudis de l'Hospitalet, 2007. Pàgines: 467.

Preu de venda: 25 euros; preu especial associats CE: 20 euros

CEL'H - Equip d'edició
/cultura@setmanaridirecta.info/

El 1995, un nucli de lluitadors i de lluitadores antifranquistes de l'Hospitalet de Llobregat, de tendències i sensibilitats polítiques diverses, van decidir rescatar de l'oblit la memòria històrica de l'antifranquisme, proposta que va disposar del suport de l'Arxiu Històric i del Centre d'Estudis de l'Hospitalet. Amb el nom de Grup l'Hospitalet Antifranquista va formar part del Centre d'Estudis de l'Hospitalet [CEL'H] fins a l'any 2004, moment en què va crear l'associació El Pont de la Llibertat, L'Hospitalet Antifranquista.

Per tal d'analitzar el període 1939-1970, sobre la lluita antifranquista a l'Hospitalet partint de fonts orals, neix simultàniament al

CEL'H el Grup de Recerca i Anàlisi de l'Antifranquisme, coordinat per Joan Camós, i que en els darrers anys va integrar dues altres línies de recerca que estan recollides en la primera part del llibre.

Enric Gil i Pep Ribas són els autors de l'esmentada primera part, *Hospitalencs als camps nazis. Exili i deportació*. La seva investigació es va centrar a localitzar les persones deportades als camps nazis, nascudes a l'Hospitalet, residents o vinculades a la ciutat. La segona part, *L'antifranquisme a l'Hospitalet. Repressió, clandestinitat i lluita*, recupera la memòria històrica de l'antifranquisme, utilitzant els testimonis d'activistes contra la dictadura franquista (els anys quaranta, cinquanta i seixanta). El llibre incorpora la recerca feta per Jordi Cánovas, *Hospitalencs*

afusellats. Els consells de guerra, 23 hospitalencs, que va ser també l'aportació hospitalenca a l'exposició conceptual de l'artista Francesc Abad i *El camp de la Bota*, que va tancar el seu viatge de dos anys per Catalunya al Centre Cultural Tecla Sala de l'Hospitalet. Els autors dels quatre capítols següents (anys seixanta) són Manuel Domínguez, *El moviment obrer hospitalenc i La reconstrucció dels moviments socials* i Clara Carme Parramon, *Teixint xarxes clandestines i Els partits polítics*.

Un llibre que vol contribuir a compensar els buits i les mancances causades pel segrest i l'amnèsia col·lectiva tan generalitzada al nostre país, i també un homenatge a tots els lluitadors i les lluitadores antifranquistes.

'Goodbye Amèrica'

(CAMEO, 2006) | DIRECTOR: SERGIO OKSMAN | GUIONISTES: CARLOS MUGUIRO, ELÍAS QUEREJETA, SERGIO OKSMAN | GÈNERE: DOCUMENTAL | DURADA: 72 MINUTS

Al Lewis, popular per haver interpretat l'avi vampir de *La família Monster*, va viure una segona vida com a activista polític mitjançant un modest programa de ràdio, atrevint-se fins i tot a ser candidat a governador de Washington pel Partit Verd. La seva figura va despertar l'interès del documentalista brasiler Sergio Oksman, qui munta un recorregut per la memòria de l'actor i, sobretot, l'home, amb especial esment a la II Guerra Mundial, l'invasió del

Vietnam o l'actual 'guerra contra el terror'. Lewis dona rostre i veterànissim humanitat al poble americà lluitador pels drets civils, amb alguna inquietant reflexió. Per exemple es lamenta que el públic només reacciona contra les guerres quan comencen a tornar els cadàvers propis, sense qüestionar abans la legitimitat de la intervenció. Breu i entranyable documental, retrata pòstumament i emocionada una visió combativa de la història contemporània. IGNASI FRANCH

Koyaanisqatsi

'PÈRDUA D'IDENTITAT'
(AUTOEDITAT)
SKACORE

Sorgits de les cendres d'Stroh, Koyaanisqatsi presenten un primer disc on predomina la canya, el ritme i la força d'unes melodies accelerades i una potent secció de vents. La formació d'Ullastrell (Vallès Occidental) pren el seu nom d'un mot en llengua hopi que fa referència a una "vida en desequilibri", i que ja va ser emprat pel director Godfrey Reggio per traçar una alegòrica pel·lícula sobre el fosc destí de la

humanitat en temps de col·lisió entre la tecnologia i el medi natural. Sons de guerrilla per unes lletres que furguen en les llagues d'una societat aparentment estable per fer-ne sorgir tota la purulència. Un treball on hi col·laboren els alacantins Disidència i l'històric grup de de Barcelona Inem Killers, dos noms propis del punk-rock més compromés. El conjunt no presenta sorpreses però està ben executat. ROGER PALÀ

'Un cubo de sangre'

(TRACK MEDIA-LAMENTOL, 1959)

DIRECTOR: ROGER CORMAN

GUIONISTA: CHARLES B. GRIFFITH

INTÈRPRETS: DICK MILLER, BARBOURA MORRIS, ANTHONY CARBONE

DURADA: 63 MINUTS

IDIOMES: VOSE (ANGLÈS), VE

Iniciant-se amb un poema de ridícula sublimitat acompanyat d'un solo de saxo, un espectador despistat pot estar pensant que li ha caigut a les mans una obra d'art i assaig underground. Ràpidament, però, queda clar que el mestre de la sèrie B Roger Corman es va proposar realitzar una comèdia de terror que parodia els *beatniks* mitjançant les vivències d'un tímid cambrer que vol ser tan artista com els clients als quals serveix. Si el cinema de terror acostuma a ridicu-

litzar als personatges *freaks* o se solidaritza amb ells donant-los l'oportunitat de venjar-se de la societat que els rebutja, en aquesta ocasió Corman fa les dues coses a l'hora, perquè deixa lluir-se a l'úbic Dick Miller (*Aullidos, Gremlins*) com un pobre desgraciat que aconsegueix el reconeixement fent de l'assassinat una bella art. Tots dos seguien aquesta línia poc mesos després amb la popular *La tienda de los horrores*. I.F

'Recuerdos de un estudiante pobre'

AUTOR: JULES VALLÈS

TRADUCTOR: INÈS BÉRTOLO

EDITORIAL: PERIFÉRICA, 2007

PÀGINES: 173

Amb antecedents granjers i fill de nous burgesos, es pot dir que el francès Jules Vallès va ser un home condemnat a les lletres que, des de ben petit, rebutjava la potencial glòria de la vida acadèmica per simpatitzar amb les classes populars. Finalment va ser insurrecte a temps complet i escriptor a temps parcial, especialment productiu a l'exili. Vallès va ser un socialista convençut, de barricada (literalment, ja que va participar en diferents enfrontaments armats). Abans de ser condemnat a l'exili, va tenir temps de mostrar el seu lliure pensament en el govern comunal, on va votar en contra d'iniciatives com el tancament dels diaris considerats reaccionaris. *Recuerdos de un estudiante pobre* va ser el primer volum d'unes memòries que desgraciadament no va prosseguir per mort de l'autor. Vallès va adquirir anomenada, a més de com a periodista combatiu, com a autor de novel·les on explicava la seva vida i el seu temps històric en forma d'autobiografies ficcionalitzades; a *Recuerdos de un estudiante pobre* brilla, sense màscares, el seu humor permanent i agredolç, ple d'aristes i que recorda en tot moment el seu imbatible caràcter indòmit. I.F

cultura@setmanaridirecta.info

RECOMANEM

X FESTES POPULARS DE MOLINS. 28 DE SETEMBRE
 10 Anys Construint Alternatives. Concert amb Banda Bassotti, Red Banner, Segona Opció. 22.30 h. Plaça de la Llibertat. Gratuït. Organitza: Comissió de Festes Polulars. Col·labora: Radikal Records (www.myspace.com/radikal1997)

XII FESTES ALTERNATIVES DEL PRAT DEL LLOBREGAT. DEL 27 AL 30 DE SETEMBRE
 Hem prè l'humil decisió de no retrocedir. Totes les activitats es faran al recinte firal. Renfe, Bus 65, 165, L10-L78. Bus nit: N16 I N17

26 DE SETEMBRE GRUP DE RECERCA I RECUPERACIÓ DEL MOVIMENT OBRER I SOCIAL DE SANTS 19:30 h. Espai Obert. Violant d'Hongria, 71

El grup neix amb la intenció de recuperar la història del Moviment Obrer i Social al barri de Sants, des dels seus inicis a l'actualitat, atesa la invisibilitat a la que ha estat sotmesa. Es tracta d'un grup obert a tothom qui estigui interessat en el projecte. Us convoquem el dimecres a la primera reunió general. Davant de qualsevol dubte, aclariment, aportació, comunicació, etc., poseu-vos en contacte amb el següent correu: eviesants@yahoo.es
 Entenem que recuperar el nostre passat esdevé un acte de reparació inexcusable envers el nostre poble, una eina de coneixement i alhora un instrument de reflexió de cara al present i de projecció cap el futur.

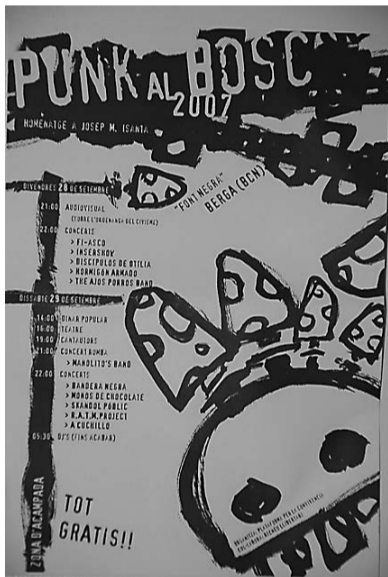
ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 27

Presentació del documental "Txiki y Otaegui. Vientos y Raíces"
 21:30 h. Teatre Aliança del Poblenou, Rambla Poblenou 42, Barcelona
 Acompanyats pels familiars, actuació de l'Orfeo Euskeria Abesbatza.
 Músics solidaris i parlaments.
 Entrada gratuïta (confirmar assistència de 10 a 14 h.)
 Més informació: 935 528 954. Organitza: ACDDH

DIVENDRES 28

Punk al Bosc
 A la Font Negre, propera a la ciutat de Berga
 Homenatge a Josep M. Isanta

5a edició del Festival d'art social Farts
 Santa Coloma de Gramenet
 El Farts és una manifestació artistico social independent dedicada a l'art compromès.
 Aquesta edició està centrada en la denúncia de l'especulació immobiliària.
 Més info: www.ara-santacoloma.com/farts

Presentació de la xarxa bregional Europa-Amèrica
 19 h. Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament. Tàpies, 1-3, Barcelona
 Amb la participació de Cecilia Olivet (Transnational Institute), Helena Roux (Comité Amérique Latine), Obey Ament (Espace Marx) i David Llistar (Observatori del Deute en la Globalització). + info: epueblos@arrakis.es i observatoriodeute.org. Organitza: Entrepobles i Observatori del Deute en la Globalització

Xerrada amb passi de vídeo i sopar
 20 h. Casal Independentista de Sants. Premià, 31
 Xerrada de presentació de la campanya nacional de la CAJEI: "Ni especulació ni destrucció. El jovent defensem el territori".
<http://www.cajei.net>

Mostra de cinema altermundista d'ATTAC
 19:30 h. Ateneu Barcelonès, Canuda, 6. Barcelona
 Espai de reflexió i debat entorn al cinema com a eina de conscienciació i transformació social.
www.attac-catalunya.org
mostracine@attac-catalunya.org

Jornades de models d'eco-autosuficiència
 19:30 h. La Quimera. Verdi 28, Vila de Gràcia
 Permacultura, fes-te autosuficient aquí mateix. Secrets d'un Permadissenyador. Amb Felícia Plà: d'Univerd -Permacultura 1984. Estudiós de l'autosuficiència al camp i a la ciutat.
<http://laquimera.org/ecoautosuficiencia/>

DISSABTE 29

Jornada Matinal d'anellament d'ocells
 9 h. Als Estanyols del Mas Margall. Avinyonet de Puigventós

X Aniversari de la Marxa d'homenatge als Maquis
 Tot el dia a Sallent
 10 h. Sala Vilà i Valenti (c/ Àngel Guimerà 5) Inauguració de l'Exposició d'història de la Marxa dels Maquis i projecció de vídeo. Sortida per la dignificació de l'Espai Can Rocaus (base del maquis). 14 h. Envelat de Sallent (c/ Verge de l'Alba). Dinar popular. Bo d'ajut 5 euros. 17 h. Sala Vilà i Valenti. Projecció de la pel·lícula "Vivir la Utopia", la última revolució social a Europa. 18.30 h. Sala Vilà i Valenti. Xerrada-Col·loqui "Marxa-Homenatge als Maquis. Recuperació popular de la memòria històrica". Intervindran Dolors Marin, Pep Cara i Joan Martínez. 21 h. Envelat de Sallent. Festa de cloenda, concert dels grups Rauxa, Ràbia Positiva, Inershow i Tupolev. Bo d'ajut 5 euros. Bons d'ajut 10 euros dinar i festa.

DILLUNS 1

Xerrada col·loqui: 'Vulneració de drets humans a la frontera sud d'Europa'
 19 h. Justícia i Pau. Roger de Llúria 13, Barcelona
 Amb Cristina Fernández, Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona, i Rafael Lara, portaveu de la Asociación Pro Derechos Humanos de Andalucía. Més info: justiciapau.org/

Escriure i sobreviure. La llibertat d'expressió a Rússia
 19 h. CCCB (Sala Mirador) Montalegre, 5. Barcelona
 Presentació del recull d'articles Anna Politkovskaia, la consciència moral de Rússia. Intervenen: Llibert Ferri, periodista i excorresponsal de TV3 a Rússia i a l'Europa de l'Est Oleg Panfilov, director del Centre de Periodisme en Situacions Extremes de Moscou. Més informació: www.txetxenia.org
 Organitza - Editorial Aresta, PEN Català, Lliga dels Drets dels Pobles i Federació Catalana d'ONG pels Drets Humans.

SORTIM DE CASA

29 SETEMBRE MANIFESTACIÓ: LA REPRESSIÓ MAI ENS TALLARÀ LES ALES
 17 h. Plaça Universitat de Barcelona

Tornem a sortir al carrer per la llibertat d'expressió i manifestació. Després del segrest de la manifestació que durant tres hores van protagonitzar els Mossos d'Esquadra en la convocatòria del 17 de juny organitzada per diferents col·lectius antirepressius, que precisament exigien la llibertat d'expressió, manifestació i acció, i denunciaven la reiterada repressió envers els moviments socials i la dissidència política.
 Convoquen: Alerta Solidària, Assemblea Antirepressiva de Mataró, Assemblea Antirepressiva de Ponent, Grup de suport al Jove de Torà, Coordinadora Antirepressiva de Gràcia, Rescat, Solidaritat Antirepressiva de Terrassa, Assemblea de Suport a Núria Pórtulas, Assemblea de Suport 4F, Comissió Antirepressiva de Sants.

NO OBLIDEU...

DIVENDRES 28 DE SETEMBRE FESTA SOLIDÀRIA PER PAGAR LES FACTURES DEL MASALA (Publicació de Ciutat Vella) 21 h. Ruïnàlia. Reina Amàlia 11-bis. Barcelona

Amb la millor música en directe (més o menys)
NO AL DESALLOTJAMENT DE RUÏNAMÀLIA, VOLEM ESPAIS AUTOGESTIONATS AL RAVAL!!!

La indirecta

ENTREVISTA // PERE CASALDÀLIGA, EXBISBE DE SÃO FELIX DO ARAGUAIA

“El socialisme té remei, el capitalisme no”

Pere Casaldàliga (Balsareny, 1928) acaba de jubilar-se després de quasi 40 anys al front del Bisbat de São Felix do Araguaia, a l'estat de Mato Grosso, Brasil. Nascut en una família de pagesos, va decidir fer-se missioner a finals dels anys 60. El seu compromís absolut en favor dels pobres i contra la desigualtat el va apropar a la Teologia de l'Alliberament i, com a conseqüència, el va enfrontar a la jerarquia catòlica de Roma. Més enllà de la seva tasca religiosa, ha escrit una desena de llibres d'assaig i poesia.

↳ Sergi Picazo
/entrevista@setmanaridirecta.info/

A Catalunya l'Església ha tingut un paper, en general, molt reaccionari. I, a revistes com la nostra, on les lluites socials són protagonistes, és difícil veure una entrevista amb un sacerdot o un catòlic. Això s'hauria de matisar. L'Església Catòlica està formada per tots els catòlics i catòliques; té una jerarquia, però tots els fidels són Església. Quan es critica l'actitud conservadora de l'Església o la falta de participació en situacions greus s'ha de cobrar de tota l'Església. Però és evident que l'Episcopat i els sacerdots hauríem de ser els primers que ens mulléssim. Si creiem en l'Evangeli, hauríem d'entendre que la opció pels pobres i el compromís polític és una conseqüència essencial de la fe cristiana.

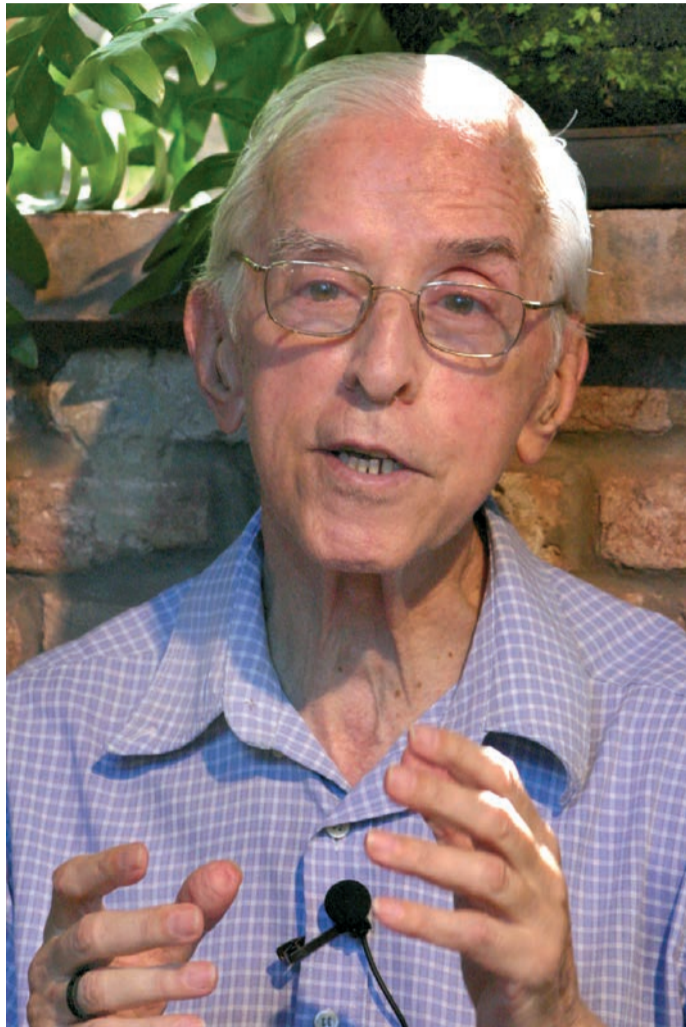
“La radical postura de Jesús contra el diner es queda sovint en una pàgina de l'Evangeli”

Qui té la culpa d'això?

La culpa la tenim tots plegats. Ha d'arribar l'hora en que les dues Espanyes de que parlava Antonio Machado, o les dues Catalunyaes, no es dediquin a gelar cors, com avisava oportunament aquell gran poeta.

Als anys setanta la cosa va ser molt diferent?

Durant el franquisme hi va haver sempre dos visions enfrontades a l'Església: d'un cantó, una participació contestatària, encara que limitada, de persones i entitats catòliques; i, d'altra banda, la omissió i fins i tot la complicitat. Espanya portava, i porta, segles d'una Església aliada amb els poders: resultava normal defen-

Arxiu

sar l'*status quo* i rebutjar tot el que semblés “revolució d'esquerra”. La radical postura de Jesús de Natzaré vers els pobres i contra el diner sovint s'ha quedat en una pàgina de l'Evangeli. Ara es parla molt de recuperar la memòria, i és bo per aprendre i perquè les noves generacions no repeteixin el que els vells vam fer.

Com segueix la teva vida al Brasil després de la jubilació?

Continuo a São Félix do Araguaia, a l'Amazònia legal del Brasil. Aquesta regió segueix sent un territori de lluita i compromís. La Reforma Agrària, els drets dels pobles indígenes o l'actuació de l'Estat són encara grans desafiaments. Això continua sent un gran latifundi, ara per l'agronegoci, que comporta el monocultiu, la tala, la contaminació, l'exportació i les situacions de treball esclau o degradant. Jo dic sempre que el latifundi capitalista, al camp i a la ciutat, és l'enemic número u al Brasil i a bona part de la Nostra Amèrica.

Et quedaràs a viure el que et queda de vida al Brasil? Per què?

Fa 40 anys que hi sóc i aquí em trobo amb gent d'una família gran i molt estimada, malgrat que també estic vinculat de cor amb la meua família i el meu poble de l'altra banda del mar. No puc fer molta cosa, perquè el Parkinson mana i em retén en una espècie de dolça presó domiciliar... però escric, rebo visites, llegeixo i reso.

Albires la sortida de la pobresa a Amèrica Llatina?

Hi ha possibilitats de sortida, n'hi ha d'haver. La Humanitat no és suïcida i el Tercer Món i concretament la Nostra Amèrica volen viure, i viure amb dignitat humana. Ara bé, no es podrà solucionar la pobresa d'Amèrica o de qualsevol racó del món si no es mira de solucionar globalment. Només amb un altre sistema: amb “la civilització de la pobresa”, com deia el jesuïta màrtir a El Salvador, Ignasi Ellacuría. La civilització de l'austeritat, podem dir, per no espantar ningú amb la paraula pobresa. No es tracta de canonitzar el pauperisme. Jo dic sempre que hem d'acabar amb el rics i amb el pobres per viure en igualtat. Vaig preguntar un dia a un camperol, pare de nou fills, què volia per cada un d'ells. Em va respondre: “Vull el mateix per a tots ells”. Hem de socialitzar les oportunitats i combatre els privilegis, el consumisme i el luxe. La solidaritat, de tots amb tots, és el camí. **Tens confiança en els nous governs d'esquerres a Veneçuela, Bolívia o Equador?**

“Neoliberalisme és la idolatria de la mort”

Tinc molta més esperança en aquests governs que no pas en els governs neoliberals; perquè, amb els seus defectes, els governs populars són molt més del poble i per al poble. Són una conquesta d'una altra democràcia que s'ha d'anar forjant: participativa, econòmica i cultural. És pintoresc veure com es critica a aquests governs d'esquerres, negant fins i tot la possibilitat d'assajar un altre model de societat. Preguntar per un nou socialisme no és cap absurd. El socialisme té remei, el capitalisme no. Perquè el capitalisme, per definició, és acaparador, exclouent, ecocida i elitista. Els zapatistes de Mèxic van llançar una bona consigna: “Tot per tothom”. Ja sé que es tracta d'una utopia, però aquesta ha de ser la utopia nostra de cada dia.

Quina opinió tens de Lula?

El govern de Lula ha fet moltes aliances i de tota mena; i moltes aliances porten a moltes concessions i, fatalment, a moltes claudicacions. La macroeconomia s'ha imposat en el govern de Lula i la política social queda força al marge, tot i que hi ha polítiques d'assistència, amb almoines oficials. Frei Betto, el famós dominic, amic de Lula i que va estar al govern com assessor, responia quan li preguntava per Lula: “Amb ell malament, però sense ell, molt pitjor”.

Ni MAT, ni mites

↳ Matthew Tree
/opinio@setmanaridirecta.info/

Ja fa uns quants anys que centenars de milers de persones a les comarques gironines han fet campanya contra les línies de molt alta tensió que diversos governs i empreses volen que s'obrin camí pel territori sense més ni més. Les queixes pertinents —danys ambientals, falta de transparència, etc.— són del tot justificades. Menys una. La que diu que aquestes línies són un risc per a la salut.

El National Cancer Institute va portar a terme una investigació a fons en què va concloure que no hi havia absolutament cap relació entre les línies d'alta tensió i qualsevol forma de càncer, la leucèmia inclosa

Aquesta llegenda urbana, com gairebé totes, va començar als Estats Units, concretament el 1989, quan un periodista dit Paul Brodeur va publicar un llibre —*Corrents de la mort*— en què va asseverar que a causa dels camps electromagnètics generats per les línies d'alta tensió, les persones que hi vivien a prop tenien tres vegades més possibilitats de tenir una leucèmia. Les afirmacions de Brodeur —basades en un parell d'informes tan tendenciosos com antiquats— van causar un pànic tan estès que el National Cancer Institute va portar a terme una investigació a fons que va durar set anys, la conclusió de la qual va concloure que no hi havia absolutament cap relació entre les línies d'alta tensió i qualsevol forma de càncer, la leucèmia inclosa. Cosa que els científics del ram havien estat dient des de l'aparició del llibre de Brodeur, atès que els camps electromagnètics generats artificialment arreu del món (i no només per les línies d'alta tensió) no arriben ni a l'u per cent del camp electromagnètic generat per la mateixa Terra, el qual els humans hem aguantat igualment durant dos-cents mil anys. No a la MAT, doncs. Però no també a un ecomite que, aprofitat pels poders fàctics, podria causar un curtcircuit terminal en la credibilitat de la plataforma gironina.